

Kökler

Yıl: 2026 • Sayı: 6

EDEBİYAT KÜLTÜR SANAT DERGİSİ

Köklerden Yükselen Söz

Sözün kökü dildedir, dilin kökü millette,
milletin kökü tarihte saklıdır.

BU SAYIDA

Hikâye
Dosya
Şiir
Deneme

Kökler

Kökler

3 Aylık Edebiyat ve Kültür Dergisi

6. Sayı: Nisan 2026

İmtiyaz Sahibi

Türkmencilik İş Birliği ve
Kültür Vakfı (TİKİV) adına
TİKİV Başkanı

Dr. Mete Nebil MURATLI

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Firuze Yağmur GÖKLER

Baş Editör

Dr. Seda ARTUÇ BEKTEŞ

Yayın Kurulu

Ahmet ORUÇOĞLU

Ali Ahmet KUŞÇU

Ansar KAYACI, Aslı KÜZECİOĞLU

Aydanur EKREMOĞLU EFENDİOĞLU

Danya DAĞISTANLI, Deryah ÖMER

Ergin TÜRKMEÑOĞLU, Esen KUTUP

Hanin Ahmet PAMUK

Hasan YAZAROĞLU

İlaf KÖPRÜLÜ, Karrar HANÇERCI

Manolya BAYRAKTAR, Maral BAYATLI

Mehmet BEYATLI, Mehmet Fazıl VANDAVI

Melek BEYATLI, Meral Bayar SAATÇI

Nuha Resul KURECİ

Nura Kenan MUSTAFA, Nuray KAYACI

Zeynep MÜDERRİS

Grafik Tasarım

Hakan PAMUKCU

İletişim

Güzeltepe Mah. Ahmet

Mithat Efendi Cad. No 46/11

Çankaya/Ankara

www.turkmenelivakfi.org

info@turkmenelivakfi.org

Tel: (312) 4424065

3 Aylık Süreli Yayın Basım Tarihi

Nisan 2026

ISSN: 3062-066X

Baskı

Esem Medya ve Matbaa Prodüksiyon

Org. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Sertifika No: 49904

İçindekiler

HİKÂYE

Ali Ahmet KUŞÇU

6

Eşik

İlaf KÖPRÜLÜ

10

Helli Biberli Kifte

Mehmet Fazıl VANDAVI

14

Özlemin Küçük Hâli

Karrar HANÇERCI

17

Sanduka'da Yaz Perisi

Manolya BAYRAKTAR

20

Vuslatın Eşiğinde Kamelya

Melek BEYATLI

26

Yarım Kalan Cümle

Zeynep MÜDERRİS

30

Labirent

DOSYA

Aydanur EKREMOĞLU EFENDİOĞLU

34

Kaygı Coğrafyası

Deryah ÖMER

36

Korkularımızdan Korkmamak

Meral Bayar SAATÇI 38
Kaos İle İyileşmek

Nuha Resul KURECİ 40
Gayrı Yok

ŞİİR

Ahmet ORUÇOĞLU 42
Kaldırımlarda

Ansar KAYACI 44
Asli Telaşım

Danya DAĞISTANLI 46
Yalancı Bahar

Ergin TÜRKMENÖĞLU 48
Son Hırıltı

Esen KUTUP 50
Neşe

Hanin Ahmet PAMUK 52
Noktalı Çağrış

Karrar HANÇERCİ 54
Aşk Senfonileri

Maral BAYATLI 56
Karabibere Tavsiyeler

Mehmet BEYATLI 58
Pervâne

DENEME

Aslı KÜZECİOĞLU 60
Gölgesiz Gürültüler

Hasan YAZAROĞLU 62
Sessiz Bir Direniş

Nura Kenan MUSTAFA 66
Görmeyi Seçtiğimiz Dünya

Nuray KAYACI 68
Kelebeğin Ömrü

Editörden Editörden Editörden

Bir dergi aynı zamanda bir okuldur.

Bugün, Kökler Dergisi'nin başeditörlüğü sorumluluğunu üstlenirken bu söz, bir istikamet olarak görünüyor. Çünkü bir dergiyi dergi yapan şey, yalnızca sayfalarında yer alan metinler değildir; o metinlerin ardında işleyen zihinsel emek, estetik hassasiyet ve dil terbiyesidir.

Dolayısıyla bir dergi, görünürde yazıların bulunduğu bir zemin gibi dursa da hakikatte bir terbiyenin, bir yetişmenin mekânıdır. Orada kalem, yalnızca yazmayı öğrenmez; susmayı, seçmeyi, elekten geçirmeyi ve nihayet sözü inceltmeyi de öğrenir. Her metin, yazarı için bir imtihan; her sayı, derginin kendi kendine verdiği bir derstir. Bu yönüyle dergi, öğretmeni görünmeyen ama disiplini hissedilen bir mektep gibidir.

Bu mektepte ustalık, sadece yazmakla değil; okumakla, anlamakla ve yeniden kurmakla kazanılır. Genç bir kalem, ilk metnini gönderdiğinde aslında kendi yolculuğunun ilk adımını da atmış olur. Editörün dokunuşu, o metni düzeltmekten öte, yazara yeni bir bakış açısı kazandırır. Böylece dergi, metinleri yayımlayan bir mecrâ olmanın ötesine geçerek sözleri yoğuran, dili incelten ve edebî bilinç inşa eden bir yapıya dönüşür.

İşte bu yüzden bir dergi; sayfalar arasında dolaşan kelimelerin toplamı değil, o kelimelerin ardında büyüyen bir kültürdür. Ve her gerçek dergi, farkında olsun ya da olmasın, kendi talebelerini yetiştiren sessiz bir hocadır.

İnsan neden yazar? Bu sorunun tek bir cevabı yoktur. Kimi zaman bir iç sesin yankısıdır yazmak, kimi zaman da insanın kendisiyle ve dünyayla kurduğu en sahici bağıdır. Ancak şurası açıktır ki yazarlık, rastlantısal bir eylem değil; emek, birikim ve istidat gerektiren uzun bir yolculuktur. Nitekim yazmak, "bir çekirdeğin filize dönüşmesi" gibi sabır ve ihtimam ister. Bu sebeple Kökler, bir dergi olmaktan ziyade kalemi terbiye eden, dili hassasiyetle işleyen bir okul olma iddiasını taşımaktadır.

Bu sayımızda yer alan metinler, söz konusu anlayışın bir tezahürü olarak farklı türlerde fakat ortak bir derinlikte buluşmaktadır. Kaygının bireysel bir duygu olmanın ötesinde toplumsal bir hafızaya dönüştüğünü anlatan metinler, içinde bulunduğumuz coğrafyanın ruh hâlini görünür kılmaktadır. Şiirlerde ise sevmenin kırılabilirliği, bekleyişin ağırlığı ve gündelik hayatın küçük ama kıymetli sevinçleri bir arada hissedilmektedir. Her biri, kalemin anlatmaktan ziyade hisseden bir varlık olduğunu hatırlatmaktadır.

Hikâyelerimiz ve denemelerimiz, geçmiş ile şimdi arasında köprü kurarken insanın içsel direncini, suskunluklarını ve arayışlarını da derinleştiriyor. Bu metinler bize şunu gösteriyor: Yazmak, yalnızca kelimeleri yan yana getirmek değil; anlamı aramak ve inşa etmektir.

Bu noktada bir hususun altını özellikle çizmek isteriz: Yazarlık, ilham bekleyerek sürdürülebilecek bir uğraş değildir. Okumakla beslenen, disiplinle gelişen ve süreklilikle olgunlaşan bir süreçtir. Dilin inceliklerine vakıf olmak, kelimelerin dünyasını tanımak ve Türkçeyi doğru kullanmak, bu yolculuğun vazgeçilmez şartlarıdır. Kökler Dergisi olarak bizler de genç kalemlere sadece bir yayın alanı değil, aynı zamanda bir rehberlik zemini sunmayı gaye edinmiş bulunmaktayız.

"Türkmeneli'nde Türkçenin bir kalesi olma" ülküsüyle çıktığımız bu yolda her metni bu kalenin bir taşı, her kalemi bir nefer olarak görüyoruz. Çünkü biliyoruz ki dil yaşarsa kültür yaşar, kültür yaşarsa hafıza diri kalır.

Birlikte üretmek, birlikte büyüme ve birlikte iz bırakmak dileğiyle...

Kalemimiz kutlu olsun... ■

Dr. Seda ARTUÇ BEKTEŞ

「 HİKÂYE 」

Ali AHMET KUŞÇU

Eşik

Ensen, oksijenle dolu ferah bir havada; kaldırım, kırmızımsı ve pembe alacalı papatyalar, kadife yapraklı güller, nergisler, zambaklar ve yaseminlerle bezenmişti. Püf... Püf... Püf... Nefes nefese hem korku hem tedirginlik içinde, sanki hortumlu bir rüzgârın dallarını savuracağı ağaçlar gibi uzaklaşmaya çalışıyordum.

Pencereden usul usul içeri sızan rüzgârın eşliğinde evde huzurla oturuyor, bazen de sessizce uzanıyorum. Holün genişliğince serilmiş renkli döşeklerde kıvrılıp, gelip geçenlerin ayaklarını ve omuzlarından yere düşen gölgelerini izliyorum. Zaman burada ağır akıyor; sesler, kokular ve hareketler bir bütün gibi evin içine yayılıyor.

Evin, sıradan hayatı mutfakta tıkırdayan kaşık seslerinde sürüp gidiyor; süslü püslü tabaklarda yenen yemeklerin hapur hupur sesleri ortalığı dolduruyor. Ben ise yalnızca aç ve meraklı gözlerle bakıyorum. Sofradan artan yemekler bile bana yönelmiyor. Ne bir davet sesi var ne de bir çağrı. Sanki bu evin bir parçası değilim, hep kenarda bırakılmış bir gölgeyim.

Ara sıra, tülbentini huzurun dinginliğiyle başına sarmış kadın bana göz ucuyla bakıyor. Elindeki yemeğin bir lokmasını, sanki alışkanlıkla değil de içinden eksilen bir şeyi onarmak istercesine usulca uzatıyor. Sessiz, özenli bir hareket bu; kelimesiz bir çağrı gibi. Belki içinde saklı bir boşluk var, ben fark etmeden oraya sığınıyorum. Ama neden sofraya oturtulmuyorum? Neden hep kenarda, uzakta, sessizliğin kıyısında bekliyorum?

Neden hep kenarda, uzakta, sessizliğin kıyısında bekliyorum? Bazen, dışarıda, soğuk taşın üstüne bırakılmış, süsten yoksun birkaç lokmayla avutuluyorum. Ne bir sesleniş ne de bir dokunuş...

Tülbentli kadın; bir anne gibi davranıyor belki ... Eksik, yarım kalmış bir anne gibi.

Böyle bir evdeyim, evet... Fakat onların sofrasında mıyım, yoksa yalnızca gölgelerinde mi yaşıyorum bir türlü anlayamıyorum. Bu ailenin ferdi miyim, yoksa sadece bir alışkanlık mıyım, hâlâ bilmiyorum. İsteklerim havada asılı kalıyor. Ne söylediklerim duyuluyor ne de yaptıklarımın memnunlar. Çoğu zaman her şeyimi kendim yapmak zorunda kalıyorum, bazen buna bile izin vermiyorlar.

Mevsimsiz, günsüz, vakitsiz ve ansızın... Nadiren beni de süsleyip yanlarına alıyorlar, bir köpek gibi zapt edip yürütüyorlar. Çarşıya çıkıyor, alışveriş yapıyor, ellerinde poşetler dolusu giysi, yiyecek ve içecek taşıyorlar. Bazen şıklığıma özen gösterip hayvanat bahçesine gidiyoruz, bu da içimdeki merakı körüklüyor. Bütün bu hoşluklar beni gülümsetiyor, sevinmeye çalışıyorum ama içimdeki ferahlık tomurcuk vermiyor; sanki köküne küsmüş, kurak bir ağacım. Onlar özgürce yürürken, ben arkalarından soluk soluğa sürükleniyorum. Adımları uzun, yürüyüşleri net; ben ise hep geride, yetişemeyenim. Susuzluktan, kimse fark etmesin diye birikmiş sulardan birkaç damlayla kendimi avutuyorum.

Bu evde, varlığımla yokluğum arasında kimsenin kesin fikri yok. Bir defasında isyan etmeyi düşündüm. Belki fark ederler diye sustum, uzaklaştım. Ama karşılık değişmedi. Ne önemsediler ne de sordular. O an anladım ki sadece sessizliğe mahkûm edilmiş bir varlıktım. O an anladım ki sadece miskin, zavallı, kimsesiz bir köleden ibaretim. İşte bu yüzden şimdi suskunluğuma sığınıyor, aç da olsam örtüsüz de kalsam hiçbir şey demeden, itaat edercesine boyun eğiyorum.

Bir akşam, küçük kor parçaları tıkr tıkr savrulup etrafa saçılırken şöminenin önüne, ak sakalı ve koyu bıyıklarıyla celseye hükmeden dede oturuyordu. Yanında tülbentli ana, yetişkin kızı, delikanlı oğlu, evli çiftler ve evin biricik sabisi vardı. Bu otoriter dede, hane halkını et-

rafında topluyor, evin düzeni onun varlığıyla şekilleniyordu. Evin bütün fertleri, ben dâhil, sözünü emir gibi kabul ettiğimiz bu zatın buyruğunu bekliyorduk.

Çaylar yudumlanıyor, fırtlama sesleri sıcaklığın içine karışıyordu. Meyveler soyuluyor, çekirdekler çıtlatılıyordu. Kışın vazgeçilmezleri olan şalgam ve salep içiliyor, közde pişen kestaneler çıtırdıyordu. Ben ise şöminenin köşesinde, bu sıcaklığın dışında kalmış bir izleyici gibi duruyordum; görüyor, işitiyor ama içeri giremiyordum.

Birden içimde bir düşünce belirdi: Bıyıklarımı o hükmeden zat gibi yapsam belki beni de fark ederlerdi. Sevinçten yerimde duramadım. Kollarımı kaldırdım, zıpladım, döndüm, kendimce bir oyun kurdum. Sonra nefes nefese yere oturdum. Ama kimse bana bakmıyordu. O an içimde ince bir sızı büyüdü.

Bıyıklarına dokunduğumda birkaç zayıf telden başka bir şey yoktu. İçimde bir şey kırıldı, hayal kırıklığı ağırlaştı. Kısa boyum ve silik varlığım bir kez daha yüzüme çarptı. Sanki yalnızca sahnenin kenarında duran bir figürdüm.

Sabi ise bambaşka bir ışık gibi evin içinde dolaşıyordu. Gülüşü evi dolduruyor, herkesin yüzünü değiştiriyordu. Kanepenin uçlarına tırmanıyor, annenin kucağından kardeşlerinin yanına, oradan dedesinin ayaklarına kadar hareket ediyordu. Dede saçlarını okşuyor, zaman zaman gıdıklayarak kahkahalara katılıyordu.

Sabi gülerek bana doğru koşunca ben de istemsizce gülümsedim. Düşmesin diye hızla yanına gittim ve onu tuttum. Herkes kısa bir memnuniyetle teşekkür imaları ifade ettiler. Yüzlerde anlık bir sıcaklık belirdi. Küçükler, şımarık bir neşeyle yiyecek parçalarını bana doğru vermeye başladılar. Tam o anda dedenin sert bakışı üzerime düştü; o bakış, odadaki bütün sıcaklığı bir anda soğuttu.

Bu iç açıcı manzara beni derinden etkilerken, içimdeki ses fısıldıyordu: "Sen de çocukla aynı boydasın galiba, hadi onun gibi oyna, gül ya da kendini komik göster ki sana da ilgi gösterebilirler." Ancak bu dürtüyle harekete geçtiğimde gördüğüm ilgi, şefkat değil; ayakların arasında itilip kakılmaktan ibaretti. Bu durum, beni yalnızca bir köle gibi değil, değersiz bir varlık gibi hissettiriyordu.

Dede tarafından hiç sevilmediğimi artık tamamen anlamıştım. Ailenin diğer fertlerinin sevgisi ise gelgitliydi. "Anne" dedikleri hanımın bana gösterdiği ilgi, aslında yalnızca acıma duygusundan ibaretti.

Ne yaramazlık yaptım ki? Kimseyi üzmüyorum. Peki, neden beni hep bir baş belası gibi görüyorlar? Benimle konuşmuyorlar, söylediklerimi de duymuyorlar. Boyum da onlara göre zaten bir şey sayılmaz. Benden ne fayda görüyorlar ki? Madem öyle, neden beni sahipleniyorlar? Neden bırakmıyorlar?

Bu durum beni çok sıkıyor. Nereye kadar sabredeceğim, Allah'ım?

Sabrımın tükendiği günlerde herkes süslenip güzelleşiyor. Aralarından bazı sıradan çocuklar bana biraz özen gösteriyor, beni süslüyor ve yemek veriyorlar. İçten içe, bu nazik ve latif muameleye az da olsa seviniyorum.

Beni kucaklarında arabaya bindirdiklerinde, çocuklardan biri beni sıkıca boynumdan tutup bırakmıyor, hareketimi kısıtlıyor. O an içimde bir şey kopuyor. "Yok," diyorum, "buraya kadar-mış bu zulüm..." Şimdi isyan etme zamanı. Bu kölelikten kurtulmak şart.

Kafamı arabanın açık penceresinden dışarıya uzattım. Rüzgârın nazik esintisi yüzümü okşarken sanki zaman bir anlığına durdu. Havanın taze kokusu içimi ferahlatan bir huzurla dolduruyor; Nesimi'nin derinliklerinden gelen serinlik gibi her nefeste ruhuma dokunuyordu. Gözlerim kapanırken, rüzgârla birlikte özgürlüğe kanat açtığımı hissettim. "Her şeyin bir sonu var." diye fısıldadım.

Tam o anda beni tutan çocuk hızla içeriye çekti. Kafam ve kulaklarım açık camın kenarına çarptı, acı bir anda bedenime yayıldı. Gözlerim doldu, gözyaşlarım damla damla yüzüme aktı. Her damla tenimi ve tüylerimi ıslatıyor, acıyı daha da derinleştiriyordu.

Kapısı açık büyük bir salonun önünde indiğimizde ellerim hiç yokmuş gibi, sadece dört destek üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyordum. Kalabalık, çarpan bedenler ve farklı yüzlerle dolu, hızla hareket eden bireyler bu karmaşada kaybolur ve bir bütün olur. Herkesten farklı bir bedenim olduğunu fark ettim bu karmaşada. Kaos ve kalabalıktan dolayı çocuk beni kontrol edemedi, bu fırsatı değerlendirdim ve beni zincirlerle tutan çocuktan kaçtım.

Papatyalar, kadife yapraklı güller, nergisler ve yaseminlerle süslenmiş kırmızısı kaldırım boyunca hızla uzaklaştım. Beyaz sakallı adamın ayakları arasında gidip gelen çocuğu hatırladım. Ben de ayakların arasından kıvrılarak, onu taklit edercesine ilerledim. Kalbim hızla çarpıyordu. Hem özgürlüğün heyecanı hem de kaçışın telaşı içimi tedirgin ediyordu.

Bir ağacın gövdesine yaslanıp derin bir nefes aldım. Etrafımı bir kedi sürüsü sarmıştı, gözlerinde ürkek ama şefkatli bir bakış vardı. Sessizce beni süzüyor, varlığını yokluyorlardı. Biri yaklaştığında irkildim, hırladım. Ama o ses yumuşaktı: "Korkma... Artık dünyana kavuştun. Kirli ellerden kurtuldun, özgürlüğüne kavuştun."

Bu sözler içimde beklenmedik bir ferahlık uyandırdı, sanki yıllardır sıkışmış bir nefes nihayet çözülmüyordu. Su veren, yiyecek uzatan eller, ön patileriyle boynumdaki izlerin etrafına dokundu. O anda içimden derin bir "ah" yükseldi. İlk kez sesimin gerçekten duyulduğunu hissettim.

Ve bütün karmaşanın içinden gerçek, bütün şeffaflığıyla doğdu: Meğer ben insan değil, kediymişim. Dünyama döndüğümde, asıl kimliğimi hatırladım ve özgürlüğe yeniden kavuştuğumu anladım.

Ali Ahmet KUŞÇU

1987 yılında Selahattin'e bağlı Yengice kasabasında Türkmen bir ailede doğdu. 2010'da Kerkük Teknik Enstitüsü'nden mezun oldu. Evli olup iki kız ve bir erkek kardeşi vardır. Yazılarında Türk ve Türkmen örf, adet ve kültürünü yansıtır.

「 HİKÂYE 」

İLÂF Köprülü

Helli¹ Biberli Kifte²

¹ Kakuleli.

² Köfte.

Helli biberli kifte

Akşama kalmaz bir hebbe³

Zeynal Amca'nın sesini duyuncaya dek, toprak evin damında uyuyakaldığımı, çiçekli elbisemin güz yağışıyla ıslandığını fark etmemiştim. Bir fevrlilikle yerimden zıpladım, seyyar satıcıların arasından yükselen, önce bir karmaşayı andıran sonrasında ise sakin bir gürültüyle seslerini tek tek seçtiğim mahallemizin esnaflarını tanıdım. Zeynal Amca kifteleri kızartmış, Assaf Amca terliklerini dizmiş, Mehmet Amca dün akşamdan hazırladığı şuruplu lokumları una yatırmıştı. Annemin, "Güllü qadam canıya⁴, ekmeçler pişti köfteler soğudu, Zeynal Amca tezgâhı kapatmadan git getir!" diye bağırdığını duyduğumda kendime geldim.

Altunköprü'de sabahleyin erken saatlerde -mütemadiyen gün çıktıktan bir saat sonra kurulan sabah pazarı evimizden elli adım ötedeydi. Dedem Hasan, kalabalık tezgâhların arasında küçük bir dükkânda kuru beyaz peynir, kuruyemiş, tekke⁵ tütün satan bakkalın sahibiydi. Veresiye defteri kabark olup da hâlâ yüzü gülen başka bir esnaf bulamazdınız bu pazarda.

Daimi müşterisi de vardı, yol geçen yabancılar da. Benim en sevdiğim, yük taşıyan kamyonetlerdi. Kasabamıza gelir, ihtiyaçlarını alıp giderlerdi. Çayımız, ekmeğimiz ikramımız olurdu. Biz dediğime bakmayın, biri dedeme öğle yemeğini taşıdığım sefer tasında neler olduğunu sorsa, artık o yemeğin ortağı olmuş sayılırdı. Gerçi dedemin öğle yemeği domatesli bulgur aşı, mastav⁶, ıslatılmış kuru yufka ile yoğurt ve eğer o hafta iyi kazanmış veya biri veresiye defterinden bir miktar borç sildirmişse birkaç adet yumurta da olurdu sefer tasında. Yine de dedem, yemeğini ikram etmekten çekinmezdi. Kamyoncuları ne için bu kadar sevdiğimi söylemedim. Türkiye'den mal getirip götürülenler, genelde Türkçe gazeteler taşırlardı yanlarında. Belki yolda sıkılınca okumak için belki de kasabamızda talep olduğu için. Gerçi kimse apaçık böyle bir şeyi talep edemezdi ancak her iki taraf da alışmıştı bir kere. Dedemin bir zehirli tütün bir de ciklet ikramını hediye kabul edip ona da gazetelerinden verdiklerinde, bayram külçesinin kokusunu almış kadar büyük bir zevkle koşardım eve. Dedem başındaki camadanısını gevşetir, zubununun kemerini sıkır, babamın askerden dönüş yolunu beklerdi. Süleymaniye'de askerlik yaptığı yıllar babamdan çok mektup alırdım. Zarfin içine küçük bir paket peynir sıkıştırırdı, elime geçince önce mektubumu okur sonra peynirimi yerdim. Kaynamış süt rengindeki tuzlu peyniri yerken hasretle yola bakardım.

³ Habbe.

⁴ Derdim, belam canına, sana.

⁵ Paket.

⁶ Yoğurt ve yeşillikle hazırlanan çorba benzeri yemek.

Annemle Ennem⁷ avluda tendir ekmeği yapadursun, ben de size Zeynal Amca'dan bahsedeyim. Seksenli yaşlarında, koyu gri tonlarında zubunuyla tanınan ve hoyrat çağırıp Helli Biberli Kiftelerini satan, sevecen bir insandı. Eşi Zümrüt, Halil Ağagillerden soylu ve zengin bir aileye mensuptu. Zeynal Amca ile dillere destan bir düğünle kasabanın meydanında herkesin davetli olduğu bir nikâh kıymışlar, Zümrüt Hanım'ın babası vefat edince de bir süreliliğine konakta yaşamışlar. İngilizler Altunköprü'yü işgal ettiklerinde konak kuru odunlarla ateşe verilmiş, evsiz kalmışlar. Zümrüt Hanım ve Zeynal Amca canlarını zor kurtarmış, böyle anlatırdı Ennem. O günden sonra Çem'den⁸ getirdiği odunları satarak geçinse de bir süre sonra iyisi mi kifte tezgâhı açayım diye düşünmüştü. Bunu da dedem anlatırdı. Kendisinden en az on yaş büyük olsa da iyi bir dostluktu onlarınki. Hiç çocukları olmamış, zenginliğin sefasını sürememişler. Ne var ne yoksa zamanla yitip gitmiş ellerinden. Ennem onları masal gibi anlatır, ben ise buruk duygularla dinlerdim. Onları düşünme düşünme İmam Yanına⁹ varmıştım çoktan. Sultan Özbek'in yeşil örtüsü gözlerimi aldığında dönüp doya doya bakmak isterdim. Ellerimi açıp bir Fatiha okumak, gözlerimi görünmez yollara dikmekle aynıydı.

"Ya Rabbi affet", derdim her seferinde. Kendimi mi yoksa Sultan Özbek'i mi kastettiğimi bilmiyorum. Böyle dua etmek gelirdi içimden. Dalıp gittiğim yerden art arda üç kez uzunca çalan korna sesiyle ayıldım. Bir kamyonet, dedem Hasan'ın dükkânının önüne park edemeyince, birkaç tezgâhtar ile laf dalaşı oldu. Sonra dedem araya girip "mübarek ramazana ne kaldı, hürmetiniz var ise siz de sükunetinizi koruyun. Kırmayın birbirinizi." diye söylüyordu.

Sonra herkes işine döndü. Kamyonetin şoförü bir adet zehir sarılmış ince kâğıdı ateşleyip ciğerlerini yakarcasına içine çekti. "Hasan Dede, gazeteler burada ama öyle herkese getir-medim bu sefer. Sana ve hanım kıza hediyemdir. Şöyle bir dükkâna geçelim de vereyim sen de sakla. Aman kimselere gösterme. Çok kıymetlidir." dedi.

Dedem hem sevinip hem de mahcup olunca, eli ilkin masada duran bir şeritli kaset büyüklüğündeki kese kâğıdına sarılmış ve yün ipe bağlanmış peynire uzandı. Sonra adamın cebine hızlıca sıkıştırdı. "Yolun uzun, acıkırsan yersin." dedi. Bir de tahin helvasından iki ısırığa zor yetecek kadar alıp bıçağın ucunda şöföre uzattı. Ben de peşlerinden dükkâna girdim.

Adam gazeteleri sarmış sarmalamış saklayacak yer arıyordu. En sonda un çuvallarından birinin arkasına gizledi. Üzerine de bir karton parçası çekti. Beni görünce başıyla selamladı, cebinden aldığı bir sakızı bana uzattı. Dedem ilkin itiraz etse de ben çok istekli görünmüş olmalıyım ki o da kabul etti. Sonra alacaklarını alıp dedemle vedalaşıp gitti. Benimse aklım

⁷ Babaanne.

⁸ Altunköprü'de nehir kenarındaki ağaçlık alan.

⁹ Orta Yaka'da bulunan Sultan Özbek türbesi taraflarının halk arasındaki adı.

gazetelerde kalmıştı. Dedem şoförü uğurladı, komşuyla merhabalaştı, dostuyla karşılaştı, tokalaşip sarıldı... Derken ben kartonu çoktan açmış, altındaki hazineye doğru uzanmıştım.

Una bulanmış kumaş parçasını ellerimle temizledim, özlemlerle kucakladım, şefkatle açtım. O da ne? Gazetelerin arasına sıkıştırılmış bir kucak dolusu kitap. Öyle kitap dediğime bakmayın, meyvenin ne olduğunu bilmesem cennet meyvesi, cennetin ne olduğunu bilmesem cennetin ta kendisi derdim.

Bir bir baktım, sayfa sayfa kokladım. Bir yandan telaşımı unutmuş, bir yandan başka âlemlere akıp gitmiştim. Türkçe kitaplar ha, gerçek miymiş? Gazetelere alışmış gibi hissettim bir an. Aşkla seyrettiğim kapağına hasretle dokundum. Gerçekmiş ya, gerçek.

Dalıp gittiğim yerden dedemin bağırışı ile kopup geldim. Askerî üniformalı birisi ile tartışıyor, şoföre yardım ettiği gerekçesiyle suçlanıyordu. Demek ki yabancı asker, dedeme hürmet göstermiyor, diye düşündüm. Ayağa kalktım, una bulanmış eteklerimi silkelemeye çalışırken kucağımdan bir yığın kitap yere düştü, gazeteler ortalığa saçıldı. Adam beni görmüş olmalı ki bir çırpıda içeriye daldı, kulağımın dibine bir şaplak, kitaplara bir tekme savurdu.

Bütün sesler boğuklaştı, yüzümü göremiyordum ama görsem eminim düşündüğümden farksız olmazdı. Kızarmış, kaynamış, buharı tütmüştü yanaklarımın. Buharı öyle yükselmiş olmalı ki gözlerimi yakıp gözyaşlarımı akıttı. Kendime engel olamadım. Bir çuvala basılan kitaplar ve gazeteler, bir rüyadan uyanmış gibi kayboldu ellerimin arasından. Dedem yanıma geldi, diz çöktü, ağlıyordu. Beyaz sakallarına tuzlu sular karışıyordu.

“Haydi Güllü’m, ekmekler pişmiştir, köfteler soğumuştur. Zeynal Amcan tezgâhını kapatmadan git getir.” dedi. ●

İlafl KÖPRÜLÜ

2000 yılında Kerkük'e bağlı Altunköprü ilçesinde doğdu. 2023 yılında Tikrit Üniversitesi Mühendislik Fakültesi İnşaat Mühendisliği Bölümü'nden mezun oldu. Hikayelerinin yanı sıra, tefrika romanı, folklorik yazılar, şiir ve senaryolar da yazmıştır.

「 HİKÂYE 」

MEHMET FAZIL VANDAVI ÖZLEMİN KÜÇÜK HÂLİ

Sabah erkenden uyanmış iki günlük hafta sonu tatilini geçirmek için heyecanla yatağından kalkmıştı. Daha sabahın erken saatlerinde, gecenin siyahından sıyrılan seher ışığı binaların taşlarına vuruyordu. Pencereyi açarken sokakların sessizliğini ve huzur koktuğunu fark etmişti. Sokakta sahibi ile ağır ağır dolaşan hayvanlar dikkatini çekmişti, bir an kalbinde hissettiği başka bir zamanı düşündü. Köydeki çocukluk zamanları aklına gelmişti. O tozlu yollarda, eski binaların arasında yaşayan, dost saydıkları, en yakın arkadaş gibi gördükleri canlıların boynunda tasma vardı oysa. Köydeki yaşamlarında kendilerinden biri gibi gördükleri, sınır koymadıkları hatta bir oyun arkadaşı gibi günün her saatini birlikte geçirdikleri masumlar... Şimdi, sokakta yürüyen hayvanların arkasından bakarken içinden bir hüznün ile gülümsemi. O gülümseme, aslında Gazanya çiçekleri gibi, Candaş'ın anılarından eski akşamların turuncusu misali hatırladığı geçmişten bir anıydı. Kafasını çevirip saate baktığında annesini görmek için köye doğru yola çıkma vaktinin geldiğini fark etmiş, çok uzak olmasa da hazırlanmaya başlamıştı. Duşunu aldı, giyinmek için dolabını açtığında annesinin ona gönderdiği kazağı ve pantolonu, onun kokusunu içine çekercesine kokladı. Giyindi, annesinin sevdiği lale kokulu parfümü sıktı. Henüz evlenmemişti. Sadık bir hayat arkadaşı arıyor ama bulamıyordu. Yaşamı sadece gezmek, eğlenmek ve farklı tatlar peşinde koşmaktan ibaretti. Bu nedenle evlenmeye vakit bulamamıştı. Etrafındaki arkadaşları da onun gibiydi, kendilerince hayatın tadını çıkarıyor sorumluluk almak istemiyorlardı. Hatıralarını barındıran köy evine doğru yola çıkmadan önce, dış fırçasını dikkatle çantasının küçük cebine koydu. Rahat uyuyabilmek için de pijamasını katlayıp çantasına yerleştirmişti. Yapacağı bu yolculuğun çocukluk anılarını tekrar canlandıracağını bilmiyordu. Annesinin hasreti bir yanda; gezdiği şehirler, ülkeler, gördüğü muhteşem manzaralar bir yanda duruyordu. Artık hazırlanmış, arabasına binmiş ve yola çıkmıştı.

Köyü sadece iki saatlik mesafede olmasına rağmen yollar ona daha uzun gelmişti, zaman olduğundan yavaş ilerliyordu. Yolculuğu boyunca annesine duyduğu özlem artarken yıllardır hiç uğramadığı fakat iyi olduğunu bildiği annesini sonunda görecek. Köyün girişindeki yolların kenarına dikilen güllerin kokusu bile onu mest ediyordu. Köy de değişmiş eski taşların yerini boyalı duvarlar almıştı. Bahçar bahçeler çoğalmıştı ancak bir kafes gibi etrafları tellerle örülüydü. Yollarda eski toprak kokusu kalmamış yerini asfalt almıştı. Yıpranmış dar sokaklar bile yenilenmiş yılların yorgunluğu yerini güzel, derli toplu temiz sokaklara bırakmıştı. Bu yollarda daha yavaş sürmüş, uzun geçen yolculuğundan sonra kendi evinin önüne varmıştı. Bahçeden içeriye girerken, kapının gökyüzü maviliğini ve umut rengini yitirmiş; yerini yılların yorgunluğunu üstüne almış paslı bir kapıya bıraktığını fark etti. Kapıyı açtığında çıkan gıcırta, acı çeken bir insanın inleme sesi gibiydi. Küçük, eski evlerinin bahçesindeki toprakta, o yorgunluk hissediliyordu. Ağaç, eskiden göğe selam verircesine uzun ve canlıken, şimdi gövdesi yılların bakımsızlığı yüzünden yıpranmış; yaprakları ise sararmıştı. Rüzgârın narin dokunuşuyla bu yapraklar salıncak gibi sallanarak nazlı nazlı süzülüyor, âdetta son dansını yapıp toprakla birleşiyordu.

Bir zamanlar toprağından bereket taşan toprağın bağına ekilen yeşillikler ve kendine bakılmasından hoşlanan kerevizlerin yerini kuru toprak almıştı. Küçük canlılar için bir dünya olan ve karıncaların harıl harıl çalıştığı uçsuz bucaksız toprak, doğanın çetin şartlarından dolayı çatlakmıştı. Eski günler gözlerinin önünden geçerken çok üzölmüşse de evin ahşap kapısını heyecanla çalmıştı. Açan kişi annesi Nesrin hanımdı. Yılların yorgunluğu yüzüne yansımış; zaman, yüzünde ince ince yollar açmış sanki hatıraların izini taşıyordu. Fakat yeşilin en derin tonunu taşıyan gözlerinin güzelliğı, bir bulut gibi o yorgunluğu bile kapatmaya yetiyordu. Elleri de yılların meşakkatinden nasibini almıştı. Damarları, kurumuş bir nehrin toprakta bıraktığı izler gibi belirginleşmiş olsa da yılların şefkati hiç eksilmemişti, hâlâ sevginin ete kemiğe bürünmüş hâliydi. Saçları artık gece gibi değildi. Zamanın yorgunluğu ile ay ışığına dönmüş, kışın ilk karı misali zarıfçe başını örtmüştü. Nesrin uzun zaman önce eşini kaybetmiş, çocuklarını babasız büyötmüş bir anneydi. Oğlu Candaş'ı yıllar sonra karşısında görünce çok mutlu oldu. Buna rağmen içini derin bir üzöntü sardı ama oğluna belli etmedi. Nesrin oğluna sarılmadan önce yılların özlemine dokunur gibi yüzünü hafıfçe okşadı. O dokunuş aslında yılların sessizliğini içinde biriktiren kaybolmuş değerli bir eşyanın bulunuşu, "anne" diyen o sıcak sesin yeniden işitilmesiydi. Öyle sarıldılar ki birbirlerine, yılların verdiği bütün acıları unutturcasına kenetlendiler. Anne oğul sarılarak içeriye girdiklerinde sanki kör düğüm atılmış olan yılların hasretini, özlemine, vefasını, sadakatini içeren düğüm böylece çözülmüştü... ●

Mehmet Fazıl VANDAVİ

1996 yılında Bağdat'ta doğdu. Tahsilini Kifri kasabasında Türkçe eğitim görerek yaptı. Hâlen TERT-Kifri Radyosu'nda program sunucusu olarak çalışmakta ve gazetecilik yapmaktadır.

「 HİKÂYE 」

KARRAR HANÇERCİ

SANDUKA'DA YAZ PERİSİ

Sıcak bir Nisan akşamı, türlü kaygıların pençesinde geçerken, işsizlikten sıkılmışım ki birden kapı çaldı ve açtım. Karşıma Şevket Meab Cihan Padişahı'nın askerleri çıktı.

Buyrun efendim, isteğiniz nedir" diye sordum.

Askerler: Bugün Şevket Meab Efendimizin kızının yaş günüdür. Padişah efendimiz sizi çağırıyor."

Allah Allah, acaba ben ne yapabilirim ki? dedim.

Asker: "Efendimiz sizi bu mutlu günü resmetmek için çağırıyor.

Tamam, alet edevatımızı toplayıp geliyorum, dedim.

Yola koyulduk; dere tepe, düz gittik, vardık Padişahımızın sarayına. Saraya bir girdim, sanki dünyadaki bütün renkler sarayın inşasında kullanılmıştı; o kadar yoğun bir dekorasyonla karşılaşacağımı hayal bile etmemiştim.

Askerler beni Padişaha götürdü, ancak gözünü kaldırıp yüzüne hiç bakma, dediler.

Peki, dedim, ama ben gözümü kaldırmazsam nasıl mutlu günün tablosunu çizebilirim?

Asker: Sakın ha! Zinhar bakamazsın; çünkü Padişah Efendimiz kelleni vurdurur, dedi.

Vardım huzur-u şahaneye nihayet. Fakat bir türlü yaş gününün kimin için kutlandığını anlayamadım. Padişah, eşi, şehzade ve cariyeler vardı; ancak Padişah'ın kızı ortalıkta yoktu.

Birden Padişah: Ressam Efendi! Diye bağırdı.

O kadar korkmuştum ki hemen aklıma askerın sözleri geldi.

Ressam Efendi! Diye tekrar bağırdı.

Ben de gözlerimi yere dikerek: Efendim Padişahım dedim.

Padişah: Seni epeyce methettiler, göster maharetlerini bakalım. Resmi beğenmezsem artık resim yapacak parmakların olmaz, hahahahahah!

Ben tekrar gözümü kaldırdım, dikkatimi Padişah'ın sağındaki büyük sanduka çekti. Hem bakmadan nasıl resim yapabiliyordum ki? Fırçamı ve boyalarımı çıkardım.

Tam resim yapmaya başlayacakken Padişah emir verdi: Askerler dışarıya çıkınsın.

Askerler hemen çıktı, sandukadan sesler gelmeye başladı. Şaşırdım; sonra sanduka açıldı ve içinden hayal ile gerçek arası, dünya ile cennet arası kadar uzak bir kız çıktı. Saçları ne kahverengi ne de sarı, ikisinin arasında hurma rengindeydi. Yüzü o kadar çocuksu ve masumken gözleri bir o kadar sırcaydı.

Bir an Padişah'ın sesiyle irkildim:

Ressam Efendi, benim kızımın bugün ad günüdür. Eğer resim yaparken ona bakarsan gözünü oyarım. Şimdiye kadar kızıma kimse bakmadı, onu yıllardır sandukanın içinde saklıyorum. Anladın mı?

Anladım Sultanım, fakat ben bakmadan nasıl resim yapabilirim?" dedim.

Padişah: Yapacaksın Efendi, dedi.

Allah'ım o kadar çarpılmışım ki sandukanın içinden çıkan kızın büyüünden geçemiyordum. O kız, tam da rüyalarımın giren, yüzünü bir türlü göremediğim kızdı. O kadar ilginç hisler içindeydim ki bir yanda korku, bir yanda sevinç, bir yanda ulaşılamaz olana ulaşabilmenin verdiği heyecan vardı.

Başladım resmetmeye... O kadar da şaşalı bir tablo değildi aslında ama o Nisan Sultanı, Yaz Perisi, öyle güzeldi ki kötü resmederken bile bütün ayrıntıları tabloya güzel yansıtırdı.

Mutluluktan, resmetmeyi bırakmak istemiyordum ancak Padişah bana süre tanıdı. En son fırça darbelerini vurdum ve resim bitti Padişahım, dedim.

Tabloyu çevirdim; Padişah önce ağzı açık şekilde tabloya baktı, sonra Vurun kellesini, diye emir verdi.

Ben de boynumu uzattım fakat suçumun ne olduğunu bilmiyordum. Suçumu söyleyin dedim. Padişah, Bre densiz sen nasıl sadece benim kızımı resmedersin, bu nasıl küstahlıktır dedi. Meğerse tabloda sadece Yaz Perisi'ni çizmişim...

Ferman Padişahımızındır. Celladıma gülümsedim çünkü o kadar güzeldi ki ölmek bile az kalıyordu böylesine büyümlü bir sultanın karşısında. İman ve sultan... Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühû ve resûlüh... ●

Karrar HANÇERCI

2001 yılında Kerkük'te doğdu. Kerkük Üniversitesi Güzel Sanatlar Enstitüsü Tasarım bölümü mezundur. Öğretmenlik ve Türkmenli TV'de muhabirlik yapmaktadır.

「 HİKÂYE 」

MANOLYA BAYRAKTAR

VUSLATIN EŞİĞİNDE KAMELYA

Kamelya koridor boyunca yavaş adımlarla ilerliyordu. Ayak sesleri, duvarlara çarpıp geri dönüyor, sanki her adımı ona geçen ayları hatırlatıyordu. Beyaz duvarlar, aynı kapılar, aynı sessizlik... Hepsi tanıdıktı. Hepsi birazdan geride kalacaktı.

– “Aylar oldu, bu uzun yolu defalarca yürüdüm. Aynı kapiya vardım, aynı sandalyeye oturdum... Ve bugün sonu geldi. Son randevu. Son nasihat. Belki de son vedalaşma.” dedi Kamelya.

Kapının önünde durdu. Elini kapının koluna uzattı ama açmadan önce derin bir nefes aldı. Güya o kapının ardında yalnız bir doktor değil, kendi eski hâli de oturuyordu. Ve kapıyı nazikçe çaldı.

– Girebilir miyim?

– Gel Kamelya.

İçeri girdi. Odanın düzeni hiç değişmemişti. Aynı masa, aynı kitaplar, aynı pencere... Ama bugün her şey daha farklı görünüyordu. Âdeta değişiklik Kamelya'nın içindeydi, odanın düzeni değişmediğine göre.

“Hoş geldin.” dedi doktor. “Nasılsın Kamelya? Kendini nasıl görüyorsun?”

Kamelya kısa bir an düşündü. Bu soru aylardır soruluyordu ama bugün cevabı farklıydı.

– İyiyim. Aylardır geçirdiğim bu süreç... Beni değiştirdi. Sanki bambaşka bir Kamelya ortaya çıktı.

Doktor hafifçe gülümsedi.

– Evet Kamelya, öyle olması gerekiyordu zaten. Çünkü sen hiçbir zaman hasta değildin... Sadece yorgundun.

Kısa bir sessizlik oldu, sonra:

– Biz burada senin o yorgunluğunu hafifletmeye çalıştık. Ve sen kararlıydın. Bu da bize yardımcı oldu.

Arkasına yaslandı.

– Bugün son günümüz. Son görüşmemiz. Ve son bir şeyi konuşacağız, “sevgi”.

Doktor devam etti:

– Sen sevgiyi hep bir risk olarak gördün. Hatta daha açık söyleyeyim... Bir tehlike.

Sonra gözlerinin içine bakarak ekledi:

“Bir şeyi uzaktan yargılamak kolaydır. Ama bütün duygular, onları bizzat deneyimleyene kadar önemsizdir.”

Kamelya bu cümlede takılı kaldı. Deneyimlemek...

Doktor sözlerine devam etti:

– Ve şunu da bilmeni istiyorum... Hiçbir şey tesadüfen olmaz. Karşılaştığın her ruh; sana bir şey öğretmek, seni iyileştirmek ya da seni sevmek için kaderine yazılmıştır.

Doktor bu sefer daha doğrudan sordu:

– Peki sen söyle Kamelya... Neden sevgiyi inanmıyorsun?

Kamelya derin bir nefes aldı. Gözlerini bir an pencereye kaydırды, sonra tekrar doktora baktı.

– Çünkü ben sevgiyi hep bir sonla düşündüm. Ve o son... Hiçbir zaman güzel değildi, dedi.

– İnsanlar aşktan bahsederken hep başlangıcı anlatır. Ama kimse sonundan bahsetmez. Ben hep sonunu düşündüm.

Başını hafifçe eğdi. Sesi bu sefer daha kararlıydı:

– Ve kendime bir söz verdim... Kalbim, kaybedilecek bir savaş alanına atılmayacak kadar kıymetli."

Doktor onu dikkatle dinliyordu.

Kamelya devam etti:

– Ben küçükken bir efsane duydum. Belki sana basit gelir... Ama ben ona inandım. Doktor başını salladı:

– Anlat.

Kamelya'nın sesi yumuşadı:

– Bir Manolya çiçeği varmış... Hemen dibinde büyüyen bir Açelya çiçeğine âşık olmuş. Onu izler, ona yaklaşmak istemiş. Ama Açelya ona hiç karşılık vermezmiş.

– Manolya bu sevgiyle yaşamaya devam etmiş. Fakat zamanla bu sevgi onu tüketmiş... Kalbi ağırlaşmış... Ve bir gün ikiye ayrılmış. Kalbi parçalanınca... Ondan iki ağaç oluşmuş. Biri güçlü, uzun bir Manolya... Diğeri ise beyaz, kırılğan çiçekleriyle parlayan yıldızlı bir Manolya. Bir an sustu.

– Ben o hikâyeyi ilk duyduğumda şunu düşündüm: Sevgi insanı böler. Ve ben bölünmek istemiyorum.

Nefesi hafifçe titredi ama sesi netti:

– Ben Manolya gibi olmak istemiyorum. Bir gün zayıf düşmek de istemiyorum. Doktor birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra konuştu:

– Kamelya, sen bu hikâyeye sadece acının olduğu yerden bakmışsın. Kamelya kaşlarını çattı.

– Nasıl yani?

– Sen Manolya'nın kaybını gördün. Ancak onun sevgisini hiç görmedin. Birini bu kadar sevebilmek zayıflık mı sence?

Kamelya cevap vermedi. Doktor devam etti:

– Belki de Manolya sandığın kadar kırılğan değildi. Belki o kadar güçlüydü ki kalbi parçalandıktan sonra bile bir şeye dönüşebildi. Kamelya'nın bakışları değişti.

– Ve belki, sen de onun kadar güzelsin. Onun anlamı gibi asil bir aşk yaşayabilirsin... Onun güçlü tarafı kadar güçlü kalabilirsin.

– Sevgi seni zayıflatmaz Kamelya... Yanlış yerde yaşanan sevgi zayıflatır.

Odanın içinde yine sessizlik oldu. Ama bu sefer bu sessizlik boş değildi.

Kamelya doktorla vedalaştıktan sonra kapıyı usulca kapattı. Ne bir şey düşündü ne de arkasına baktı. Koridorda yürümeye başladı.

Az önce konuşulanlar hâlâ zihninin bir köşesinde duruyorsa dahi onları yakalamaya çalışmadı. Sanki düşünürse ağırlaşacak, hissetmezse hafifleyecekti.

Duvarlar aynıydı, kapılar aynı... Fakat kendisi aynı değildi. Merdivenlere geldiğinde bir an durdu, sonra ağır ağır inmeye başladı. Her basamakta içinde bir şeylerin geride kaldığını hissediyordu. Yorgunluk... Korkular... Belki de kendine koyduğu bazı yasaklar. Kapıdan çıkıp dışarı adım attığında hafif bir rüzgâr yüzüne çarptı. Derin bir nefes aldı.

"Ohhhhh...."

Bu nefes sadece bir nefes değildi. Sanki aylarca içinde biriken düşüncüyü dışarı bırakıyordu. Hava farklı esiyordu. Daha hafif... Daha açık... Daha yaşanabilir.

Klinikten birkaç adım ötede, her zaman gittiği küçük bir kafe vardı. Her randevudan sonra oraya uğrardı. Orası bu sürecin sessiz bir parçası gibiydi. Kapıya doğru yürürken içinden bir ses: Son kez... dedi.

Kapıyı açtı ve içeri girdi. Her zamanki yerine gidip oturdu. Garson onu görür görmez gülümsedi.

– Her zamanki gibi mi?

Kamelya başını salladı.

– Evet.

Kahvesini beklerken çantasından küçük defterini ve kalemını çıkardı. Bu defter, onun sessiz arkadaşığıydı. Söyleyemediklerini yazdığı, kendine itiraf ettiklerini bilen tek yer.

Kalemi eline aldı. Tam yazmaya başlayacaktı ki kapı açıldı. İçeriye bir adam girdi. Orta yaşlarda... İnce yapılı... Şık giyimli. Başında zarif bir şapka vardı. Girerken selam verdi. Kafe sahibi başını kaldırdı ve gülümseyerek karşılık verdi:

– Hoş geldiniz Vuslat Bey.

Kamelya'nın eli bir an durdu.

– Vuslat...

İsim zihninde yankılandı. “Ne garip... Ne güzel bir isim”. Başını farkında olmadan kaldırdı. Adam ilerleyip tam karşı masaya oturdu. Yüzü ona dönüktü. Kamelya birkaç saniye baktı. Sonra bir an duraksadı.

Ben, bu kişiyi daha önce görmüş müydüm?

Adamı daha önce defalarca görmüştü. Aynı kafede, aynı köşede... Fakat hiç dikkat etmemişti. Ancak bugün... Her şey farklıydı.

Adamın yüz hatları netti. Beyaz teni, siyah gözleri... Saçları hafifçe alnına düşüyordu. Sade olmasına rağmen dikkat çeken bir duruşu vardı. Kamelya hemen başını eğdi.

– Bu neydi şimdi?

Kalbi bir an hızlandı. Kendine hâkim olamadı. Başını tekrar kaldırdı. Tam o anda göz göze geldiler. Adam hafifçe gülümsedi. O gülümseme abartılı değildi. Sadece bir tebessüm... İçinde garip bir sıcaklık vardı.

Kamelya'nın yanakları bir anda kızardı. Hemen gözlerini kaçırdı. Kalbi hızlandı. Nabızı âdeta ağzında atıyordu.

– Bu ne böyle?

Hayatında hiç bu şekilde hissetmemişti. Ne birine bu kadar bakmıştı... Ne de bir bakış onu bu kadar etkilemişti. Ellerini masanın altında birleştirdi.

– Ben... Neden böyleyim?

İçinde bir kıpırtı belirdi. Tanıdık olmayan bir duygu. Hoşlanıyor muyum?

Doktorun sözleri bir an zihninden geçti:

“Bütün duygular, onları deneyimleyene kadar önemsizdir...”

– Bunu mu demek istemişti?

Sonra aniden kendine geldi. Başını hafifçe salladı “Hayır” diye.

– Ben ne düşünüyorum? Benim aşka inancım yok.

Kahvesi geldi. Fincanı eline aldı, düşüncelerini bastırmak ister gibi aceleyle bir yudum aldı. Dakikalar geçti. Kendini toparladığını düşündü. Ama dayanamadı... Başını tekrar kaldırdı. Gözleri bu sefer adamın kahvesine kaydı.

– Aynı... Kahveler tam olarak aynıydı.

Kamelya'nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

– Demek zevklerimiz de aynı...

Sonra kendi kendine başını salladı.

– Ne düşünüyorum ben böyle... Galiba doktorun sözleri aklımla oynuyor.

İçinden konuştu:

– Ben öyle biri değilim. Ben tesadüflere de aşka da inanmam.

Tam o anda adam başını kaldırdı. Yine göz göze geldiler. Ve yine o gülümseme... Bu sefer Kamelya kaçamadı. İstemedi, o da gülümsedi. Kalbi daha da hızlandı. Hemen kahvesini bıraktı, kalemi eline aldı ve defteri açtı. Yazmazsa dağılacak gibi hissediyordu. Yazmaya başladı:

Değerli hatıra defterim,

Galiba gönlümü çalan biri ortaya çıktı. Evet... Ben de çok şaşkınım. Karşımda şu an Vuslat adlı bir beyefendi oturuyor. Onu daha önce çok gördüm ama hiç gerçekten bakmadım. Ancak bugün... Her baktığımda gözlerimiz denk geliyor. Garip bir şekilde... Gülümsemesi içime dokunuyor.

Ona karşı... Derin, samimi ve içten bir şeyler hissediyorum. Bu duyguyu daha önce hiç yaşamadım. Ve yaşayacağımı da hiç düşünmemiştim. Geçici mi, kalıcı mı bilmiyorum... Lakin korkuyorum.

Tek taraflı bir şey olmasından korkuyorum. Belki de onu son kez görüyorum... Bu daha da kötü. Onunla bu kadar zamandır karşılaşmama rağmen neden şimdi? Ve neden o daha önce bana hiç bakmadı?

Bir an durdu. Sonra kalemi bıraktı. "Ne yazıyorum ben..." diye fısıldadı kendi kendine. Defteri kapattı. "Bu saçmalık. Ben böyle biri değilim".

Sandalyeyi hafifçe geri itti. Kalkmaya karar verdi. Daha fazla burada kalırsa... Kendine hâkim olamayacağını hissetti. Ayağa kalktı. Tam o anda... Bir an dönüp baktı. "Vuslat". Adam da ona bakıyordu.

Bu sefer kaçamadı. Ve o anda Vuslat yavaşça ayağa kalktı.

"Merhaba Kamelya Hanım." dedi sakın bir sesle. "Müsaade ederseniz... Bu köşede sizi aylardır izleyen gözlerin, artık sadece size bakmasına izin verin." ●

Manolya BAYRAKTAR

Manolya Bayraktar, 2006 Kerkük doğumlu. Kuzey Teknik Üniversitesi, Tıbbi ve Sağlık Teknikleri Fakültesi, Tıbbi Laboratuvarlar Bölümünde öğrenci.

「 HİKÂYE 」

MELEK BEYATLI YARIM KALAN CÜMLE

Tuzhurmatu'nun rüzgârı her zamanki gibi kuru ve inatçıydı. Toz, eski bir duvarın yüzeyinden kalkıp havada ince bir perde gibi asılı kalıyordu. O duvarın üstünde solmuş bir afiş vardı. Zamanın hırpaladığı bir yüz, silik bir bakış, yarısı uçmuş bir isim: Ali Haşim Muhtaroglu.

Bir an durdum. Rüzgârın uğultusu, sanki adını tekrarlıyordu. Çocukken bu ismi defalarca duymuştum, kimi zaman bir duanın kimi zaman bir direnişin içinde. Ama o zamanlar anlamazdım. Şimdi, yıkılmış evlerin arasında yürürken, onun hikâyesi her taşın, her sessizliğin içinden âdeta beni çağırıyordu.

Küçükken, babam bir haber duyduğunda susardı. Televizyondaki patlama sesleri arasında adını fısıldadığını hatırlıyorum. "Ali Bey de oradaymış." Sonra gözlerini kaçırırdı. O suskunluk, yıllar sonra bile içimde yankılanmaya devam etti. Belki bu yüzden, o solmuş afişin önünde durduğumda, yalnızca bir adamı değil kaybolan bir zamanı da arıyordum.

Tuzhurmatu'nun dar sokaklarından geçerken, insanların yüzlerinde hep aynı eksikliği görüyordum: Bir ismin bıraktığı boşluğu...

Kimi "liderimizdi" diyordu kimi sadece başını eğip "iyi bir insandı." Ancak herkesin sesi aynı yere varıyordu: Özlem.

Hatıraların Toprağı

Onun kim olduğunu anlamak için önce sessizliği dinlemeyi öğrendim. Çünkü Tuzhurmatu'da insanlar hâlâ fısıltıyla konuşuyordu. Her sokakta, her duvarda, onun adı geçince kelimeler biraz yavaşlıyor, sesler biraz alçalıyordu.

Bir gün çarşıda yaşlı bir adama rastladım. Elinde baston, başında eski bir camadan vardı. Yanına gidip, "Ali Bey'i tanır mıydınız?" dedim. Başını yavaşça kaldırdı, bir süre gözlerimin içine baktı. Sonra dudakları titreyerek konuştu:

– Tanımaz olur muyum evladım... Bizim sokağa ilk o gelmişti. Korkmadan. Herkes saklanırken o dolaşıyordu.

O an, anlatılan hikâyenin sadece bir kahramanlık öyküsü değil, bir insanın direniş biçimi olduğunu anladım. Yaşlı adam konuşmaya devam ettikçe, gözlerindeki yaşla birlikte kelimeler de ağırlaştı. "Bir gün evimizin önünden geçti. Bize sadece şunu söyledi: Korku büyürse biz küçülürüz. Sonra gitti. Ama biz o cümleyi unutmadık."

Eve döndüğümde internet arşivlerini açtım. Haber satırları arasında onun adı tekrar tekrar geçiyordu. "Selahaddin İl Başkanlığı... Türkmen gösterileri... Bombalı saldırı..."

Her başlık arasında sessiz bir boşluk vardı, sanki cümleler eksikti. Belki de o eksikliği tamamlamak bana düşüyordu. Ertesi gün, Çakkale Mahallesi'ne gittim. Patlamaların yaşandığı yeri tanımak artık zordu. Yeniden inşa edilen evlerin arasından çocuk sesleri yankılanıyordu fa-

kat toprağın altında başka bir hafıza vardı.

Bir kadının elindeki tespih dikkatimi çekti. Kadıncağız bana baktı ve sordu:

– Ali Bey'i mi soruyorsun?

Sadece başımı eğdim.

"Onu soran azaldı." dedi. "Ama bazen rüzgâr estiğinde, hâlâ sesini duyarım. Derdi ki: "Tuzhurmatu düşerse biz de düşeriz."

O gün eve dönerken içimde hem ağırlık hem huzur vardı. Çünkü onun hayatı yalnızca yaşanmış bir geçmiş değil, hâlâ nefes alan bir hikâyeydi. Ve ben, o hikâyeyi dinleyen son kuşaklardan biri olabilirdim.

Sessiz Cenaze

Bazen bir tarihe bakarsın, sadece bir gün gibi görünür. 25 Haziran 2013... Ancak o gün bizim için zamanın kırıldığı gündü. Bir ekranın ışığında, haber başlıklarının arasında okumuştum: "Tuzhurmatu'da saldırı... Türkmen Lideri Ali Haşim Muhtaroğlu hayatını kaybetti."

Cümle kuru, haber sıradandı. Ama ben o kelimelerin arasında bir şehrin kalp atışını duydum. O an, her şey sustu. Kuşlar bile yas tutuyordu sanki.

O günün sabahını hayal ettim: Güneş'in loş ışığında tozlu sokaklar, belki birkaç çocuk okula gidiyordu, kadınlar ekmek pişiriyor, erkekler haber dinliyordu...

Ve sonra bir anda, patlamanın sesi... Bir beden yere düşüşü, bir hikâyenin yarım kalışı.

Tozun içinde kaybolan bir adım.

Gözümün önüne hep aynı sahne geliyor: Taziye çadırı, yırtılmış bir kumaş, duvardan sarkan bir bayrak, üzerinde kan lekesi.

Bir kadın, elinde tespihiyle ağlıyor.

Bir çocuk, "Ali Bey geri gelir mi?" diye soruyor.

Kimse cevap veremiyor.

Çünkü o gün yalnızca bir insan değil, bir umut timsali toprağa verildi.

Ben o günden sonra sokakların nasıl sessizleştiğini dinledim.

Her köşe başında, onun adını mırıldanan bir rüzgâr vardı sanki. Ve ne zaman akşam vakti olsa gökyüzü biraz daha kızıl, biraz daha suskun olur Tuzhurmatu'da.

Sanki o günün dumanı hâlâ havada asılı kalmıştır.

Belki de ölüm, bazı insanlar için bir son değil, bir yankının başlangıcıdır.

Ali Haşim Muhtaroğlu ölmedi; o, bu toprağın hafızasında yaşamaya devam ediyor zira...

Yaşayan Hafıza

Aradan yıllar geçti. Bazı isimler, zamana karışmayıp sadece sessizleştiği için Tuzhurmatu'nun akşamları hâlâ aynı kokuyu taşıyor: Yanık toz, ıslak taş ve uzaktan gelen ezan sesi. . .

Her şey değişmiş görünür nitekim dikkatle dinleyince, o sesin arasında hâlâ bir yankı vardır. Ali Bey'in sesi.

Bir gün yeniden aynı sokaktan geçtim. Yıkılmış evlerin yerine yenileri yapılmıştı ama hiçbir duvar, eskisinin gölgesini silememişti. Bir çocuk elinde topuyla koşuyordu, bana bakıp gülümsedi. O gülümsemede, savaştan unutturmadığı bir umut gördüm.

Belki de Ali Bey'in inandığı şey buydu: Bir halkın geleceği, bir çocuğun gülümsemesinde saklıydı.

Rüzgâr biraz sert esti. Toz havalandı. O duvarın üzerindeki solgun afiş artık yoktu yine de yerinde belli belirsiz bir iz kalmıştı. Parmak uçlarımla o boşluğu yokladım, sanki duvarın hafızası vardı.

Ve o an anladım: Bazen bir insanın varlığı, yalnızca fotoğraflarda değil, bir toprağın hafızasında yaşar. Gözlerimi kapadım. İçimden bir hoyrat döküldü:

*“Yarahyam ben yaralı,
Gözlerimde karalı...
Gidenlerin yolunda,
Kaldı yürek daralı...”*

Sözlerin arasına, uzaklardan bir ses daha eklendi sanki.

Belki rüzgârın sesi, belki bir duanın yankısı. O an emin oldum: Ali Haşim Muhtaroğlu'nun hikâyesi, yarım kalan cümlelerde hâlâ yaşıyor. Ve biz, onu tamamlamakla yükümlüüz... ●

Melek BEYATLI

Malak Jaafar Qanbar (Melek Beyatli), 2001 yılında Irak'ın Selahaddin iline bağlı Tuzhurmatu ilçesinde doğmuştur. İlk, orta ve lise öğrenimini Tuzhurmatu'da tamamlamıştır. 2019 yılında Kerkük Üniversitesi İnsani Bilimler Eğitim Fakültesi Türkçe Bölümünde lisans eğitimine başlamış, 2023 yılında bölüm birincisi olarak mezun olmuştur. Aynı yıl, Yurtdışı Türkler ve Akraba Topluluklar Başkanlığı (YTB) tarafından sağlanan Türkiye Bursları kapsamında İzmir Ege Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalında yüksek lisans eğitimini tamamlamıştır.

「 HİKÂYE 」

ZEYNEP MÜDERRİS LABİRENT

Yanımda ajandam, notlarım, hesaplarım ve kolumdan eksik etmediğim saatim... Dakikalarla ölçülmüş bir ayın, hatta bir yılın programını uygularken her zamanki gibi koşturuyordum. Zamanı yönetmeye çalışırken aslında onun peşinden sürükleniyordum.

Ne zaman bu kadar hızlandım ne zaman kendimden bu kadar uzaklaştım bilmiyorum. Ben neydim, kimdim, ne için var olduğumu bile unutturmuştu bana bu kargaşa. Dur biraz, kalbinin sesini dinle. Derin bir nefes alıp düşün bir kere. Can senin, hayat senin, her şey elinde...

Yolda giderken radyoda çalan o şarkı, sanki kalabalığın içinden sıyrılıp doğrudan bana seslenmişti. Gürültünün içinden çıkan o ince ses, bir anda her şeyi susturmuştu. Yarımının bile garantisi yokken, neden hep garantilik peşindeydim? Bugünümü kime bırakmıştım? Ve neden hep yetişmeye çalışırken, hiçbir yere varamıyordum?

O gün, hayatımda ilk kez planlayıp hesaplamadan yol aldım. Ne bir arayış ne de bir varış için çıkmıştım. Belki de kaybolmaya gönüllüydüm. Yolum belki çöle çıkardı ya da dağları aşmam gerekirdi. Belki de bir labirente girmek üzereydim. Neyse ki hep aynı gökyüzü üzerimdeydi.

Kafama bir bavul dolusu soru sıkıştırdım. Onun iki katı da duygu yüklüydü içim. Hep içinde döndüğüm o çemberden çıkmak üzere yürüyordum. Hiçbir adımından emin değildim, düşe kalka gidiyordum bilinmezliğe.

Neyle karşılaşacağımı, neyi kazanıp neyi kaybedeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Yolumu değiştirmenin zamanı gelmişti sanırım. Her adımda biraz daha hafifliyordum. Taşıdığım sandığım yüklerin çoğunun aslında bana ait olmadığını fark ediyordum. Başkalarının beklentileri, yetişme telaşı, hep bir yerlere varma zorunluluğu... Hepsini yavaş yavaş geride bırakıyordum.

İçimde, uzun zamandır susturduğum o ses yeniden konuşmaya başlamıştı. Artık daha netti, daha sakindi. Ve ilk kez onu gerçekten dinliyordum. Yavaşladım. İlk kez gerçekten baktım etrafıma. Gökyüzünün rengine, rüzgârın dokunuşuna, içimdeki boşluğa... Hepsi bir anlam kazanmaya başladı.

Belki hâlâ kayboluyordum. Ama bu kez korkmuyordum. Öğrendim. Hayat, planladığım kadar değil... Kaybolmayı göze aldığım kadar benimdi.

Labirentin çıkışı yoktu belki... Fakat artık kaybolmuyordum. ●

Zeynep MÜDERRİS

1996 yılında Kerkük'te doğdu. 2019 yılında Kerkük Üniversitesi Eğitim Fakültesi Kimya bölümünden mezun oldu. Şimdi bir internet şirketinde çalışmakta ve aynı zamanda Kerkük Teknik Üniversitesi'nde Hemşirelik Bölümü'nde okumaktadır.

DOSYA
Kaygı
Mevsimi

Kaygı Coğrafyası

AYDANUR EKREMOĞLU EFENDİOĞLU

Bazı duygular vardır ki adı konulmadan insanın içinde yaşar. Ne tam anlamıyla sessizdir ne de yüksek sesle konuşur. Şehir sustuğunda, insan kendi içine çekildiğinde ortaya çıkar. Kaygı da böyledir. Görünmez, fakat ağırlığı hissedilir. İnsan onu çoğu zaman bir düşünce sanır; oysa kaygı bazen bir odanın içine sinmiş hava gibi, görünmeden her tarafa yayılır.

Irak'ta bugün yaşayan insanlar için kaygı, yalnızca yarını düşünmek değil günlük hayatın

içine karışmış bir duygudur. Gökyüzünden gelen her sesin ne anlama geldiğini düşünmek, aniden yükselen bir gürültüyle irkilmek, uzak bir patlamayı kendi evinin duvarlarında hissetmek... İnsan bazen savaşın tam ortasında değilken onun gölgesinde yaşar. Çünkü savaş sadece cephede değil, zihinlerde de iz bırakır.

Yaşananlar yalnızca bugünü değil, yarını da etkiler. Planlar ertelenir, yolculuklar beklemeye alınır, bir sofrada konuşulan gelecek hayalleri yarım

kalır. Yarına dair umut kırıntısı bazen bir haberle dağılır. Bekleyişler uzar, sessiz dualar çoğalır. Çünkü belirsizlik, insanın iç dünyasında en ağır basan duygulardan biridir. Ne zaman biteceği bilinmeyen her süreç, insana zamanı olduğundan daha uzun hissettirir.

Türkmeneli'nde ve ülkenin birçok yerinde insanlar uzun zamandır belirsizliğin ne demek olduğunu biliyor. Bu sebeple kaygıyı ifade etmek için büyük cümlelere ihtiyaç duyulmaz, günlük alışkanlıklara bakılarak ne olduğu anlaşılabilir: Gece kapının kilidini bir kez daha kontrol etmekte, telefonun sesini duyar duymaz hemen açmakta, çocuk eve geç kaldığında içe oturan sessizlikte, markete giderken bile akıldan çıkarılmayan temkin duygusunda saklıdır. Zira insan yaşadıkça bazı hisleri davranışa dönüştürür.

Bahar geldiğinde insanlar umudu düşünmek ister. Yeni başlangıçları, huzuru ve sakin günleri hayal eder. Ağaçların yeşermesi, sokakların canlanması ve çocuk seslerinin çoğalması herkese iyi gelir. Fakat bazı çoğrafiyalarda mevsimler değişse de insanın içindeki bekleyiş kolay kolay değişmez. Çünkü hafıza, takvimden daha güçlüdür. Geçmişte yaşanan korkular, yeni açan çiçeklerden daha hızlı hatırlanır.

Dışarıdan bakıldığında insanlar hayatlarına normal bir şekilde devam ediyor gibi görü-

nür. Oysa nice insan, yüzündeki sakin ifadeye rağmen içinde fırtınalar taşır. İşine gider, çayını içer, misafir ağırlar, gülümser... Fakat zihninin bir köşesinde hep aynı soru dolaşır: "Acaba yarın nasıl olacak?" Kaygının en derin hâli de budur, görünmezdir ama insanla yaşamaya devam eder.

Yine de bu halkın en güçlü tarafı, korkuya rağmen yaşamayı bilmeleridir. Sofralar kurulmaya devam eder, çocuklar büyütülür, dükkânlar açılır, selamlaşmalar eksik olmaz. Anneler yemek yapar, babalar eve ekmek götürmeye çalışır, gençler gelecek kurmaya uğraşır. İnsan, hayatı savunurken çoğu zaman bunu sessizce yapar. En büyük direniş, bazen sadece "normal" kalabilmektir.

Nitekim bazı toplumlar için umut; büyük sözlerle değil, küçük ama kararlı devam edişlerle kurulur. Sabah perdeyi açmak, kapının önünü süpürmek, komşuya hâl hatır sormak, çocuğun çantasını hazırlamak... Bunların her biri, hayatın hâlâ sürdüğünü söyleyen sessiz cümlelerdir.

Kaygı mevsimindeyiz belki. Fakat her mevsim geçer. Geriye, en zor günlerde bile umudu nasıl taşıdığımız kalır. Neticede bazı şehirler yalnızca acılarıyla değil, her şeye rağmen yaşamaya devam eden insanlarıyla hatırlanır... ●

Aydanur EKREMOĞLU EFENDİOĞLU

1998 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul Bilgi Üniversitesi Çocuk Gelişimi ve Eğitimi Bölümü'nden mezun oldu. Aynı zamanda Anadolu Üniversitesi Açık Öğretim Fakültesi Adalet Meslek Yüksek Okulu öğrencisidir. Kariyerine öğretmen olarak devam etmektedir.

Korkularımızdan Korkmamak

DERYAH ÖMER

Günümüzde belirsizlik, hızlı yaşam ve değişen koşullar birçok insanda kaygı ve korku duygusunu artırmaktadır. Yeryüzündeki her canlı, herhangi bir durumdan kaygı duyabilir. Tehdit olarak algılanan olaylar insanı da hayvanı da korkutabilir. Korku en güçlü duygular arasında yer almaktadır. En çok görülen korkular yükseklik, iş kaybı, yalnızlık, maddi kayıp ve aldatılma gibi insanı telaşlandıran durumlardır. Bazen en çok istediğimiz şeyler bile bizleri korkutabilir. Başarılı olmak isterken başarısız olmak, sever-

ken sevilmemek, emek verip karşılığını alamamak gibi. Kimi zaman mutlu olmaktan bile çekiniriz. Çünkü mutluluğun tadına vardığımızda onu kaybetmekten korkarız. Bu yazıyı okuyan kişi, sana korkularının üzerine git dediğimde belki kendi korkunu tam olarak idrak edemiyor olabilirsin. Fakat o an fark edilmese dahi ilerleyen zamanlarda üzerine düşünüldüğünde bu duygu daha açık biçimde anlaşılabilir.

Günümüzde dünya meseleleri, ekonomik belirsizlikler, savaşlar ve geleceğe dair kaygılar her

gencin kendi hayatı hakkında daha fazla endişe ve korku duymasına neden olmaktadır. Bu durum zamanla toplumsal bir kaygı hâlini almıştır. İnsan yalnızca kendi hayatından değil, içinde yaşadığı dünyanın akışından da etkilenmektedir.

Bütün varlıklar sürekli olarak bir tür “içsel dalga” yayar. Korku duygusu kontrol edilmediğinde bu içsel denge de değişir. Korku, insanın zihninde büyüdükçe düşünceler daralır ve kişi kendini çıkmaz bir sokakta gibi hissedebilir. Bu hâl zaman zaman yaşamın en güzel anlarını gölgeleyebilir. Söz konusu his uzun süre devam ettiğinde olaylara bakış açısı da olumsuz yönde şekillenebilir. Bu nedenle korku, görmezden gelinse de etkisini sürdürür ve insanın iç dünyasında kendine bir yer bulur.

Çevremizde sıkça “korkunun üzerine gitmelisin” sözünü duyarız. Ben de bunun doğru olduğunu düşünüyorum. Ancak sadece düşünmek değil, çözüm üretmek de önemlidir. Korkuyu yönetebilmek için kişiye özel yöntemler geliştirilmelidir. Bunlardan biri şükür namazı kıлып dua etmek, kâğıda korkuya dair cümleler yazmak, yürüyüş yaparken çözüm üretmeye çalışmak ya da sosyal medyada bu konuda araştırma yapmak olabilir. Bu yöntemler kişiden kişiye değişebilir çünkü her insanın iç dünyası farklıdır. Aynı yöntem herkes için aynı etkiyi göstermez. Bazı insanlar müzik dinleyerek cesaret kazanır, bazıları ise sessizlik içinde kendini toplarlar. Önemli olan, kişinin kendine uygun yolu bulabilmesidir.

Geçmişte ya da günümüzde, korku uyanırdan durumlarla karşılaştığımızda kısa bir duraklama bazen sandığımızdan daha etkili olabilir. Gözlerimizi kapatıp içimizden üç kez “güvendeyim” demek, zihnin dağınıklığını toparlayarak bedeni sakinliğe yönlendirebilir. Böylece kişi bulunduğu anla yeniden temas kurar ve kontrol duygusunu hatırlar. Kalabalık bir sokakta yürürken aniden yükselen bir sesi düşünelim. Bu ses bir tehlike olabileceği gibi sıradan bir gürültü de olabilir. İlk anda irkilen beden, hızlanan kalp ve beliren panik hissi, kısa bir içsel telkinle yerini sakinliğe bırakabilir.

Bir insanın gerçek potansiyelini keşfetmesi bazen korkuyla yüzleşmesiyle mümkündür. Çünkü korku çoğu zaman bir sınır gibi görünse de insanı kendini aşmaya zorlayan bir dönüm noktası hâline de gelebilir. İnsan, korktuğu şeyin içinden geçtiğinde aslında kendi gücünü de görmeye başlar.

Kısacası korkunun üzerine gidebilme cesaretini üstlenmeliyiz. Her duygunun üstesinden gelinebilir. Bunun için kendimizi iyi tanıyıp analiz etmemiz gerekir. Kendimizi tanımak sanıldığı kadar zor değildir. Geçmişteki davranışlarımızı karşılaştırmalı ve üzerinde düşünmeliyiz. Üstelik bu duygunun üzerine bir kez gidildiğinde bu durum zamanla süreklilik kazanabilir. Korku elbette vardır. Asıl mesele korku varken bile korkularımızdan korkmamayı öğrenebilmektir. ●

Deryah ÖMER

1997'de Kerkük'te doğdu. Bursa Uludağ Ünv. Türk Dili ve Edebiyatı bölümünde yüksek lisansını tamamladı. *Yıldızımız Sen Ol* yarışmasında tek kadın aday olarak beşinci oldu. 2025'te Ankara'da düzenlenen Horyatların Dilinden konserinde sahne aldı.

Kaos ile İyileşmek

MERAL BAYAR SAATÇİ

İnsan en çok savaşın ortasında düzenini korumaya çalışırken yorulur. Hayatını kontrol altında tutmaya ve belirli bir rutine oturtmaya çabalar-ken, o düzenin bir anda altüst olduğunu gören her birey derin bir hayal kırıklığına uğrar. Çünkü artık kaos belirmiştir; hayaller, hedefler, planlar ve hatta yaşamın kendisi askıya alınmıştır.

Kaosla birlikte gelen belirsizlik, arkasından büyük bir kaygıya sürükler. Kaygı, diğer bütün duygulardan bağımsızdır. Öfkeli bir kişi öfkesini

bir şekilde dışa vurur ve bu duygunun ne zaman döneceğini az çok kestirebilir fakat kaygı farklıdır. Onun ne başlangıcı ne de bitişi insanın kontrolündedir. Çoğu zaman dış kaynaklardan beslenir: Savaşlar, doğal afetler, ekonomik çöküşler ve sosyal çürümeler...

Dünyada belirsiz bir atmosfere sebep olan bu olayların tümü, henüz belirmemiş bir canavarın gölgesi gibi insanın üzerine çöker. Canavarın gölgesi altında kalan kişi, bütün isteklerini er-

telemek zorunda kaldığında elinde tek bir sığınak kalır: Umut.

Umut; ruhun derinliklerinde sessizce bekleyen, “belki” diyerek insanı ayakta tutmaya çalışan o kadim güçtür. Zaman geçtikçe insan; kaosla ve kaygıyla yaşamayı, umut sayesinde öğrenir. Kaosun yıkıcı görünen yüzünün ardındaki “iyileştirici” tarafı fark etmeye başlar. İçinde birikmiş, gömülü kalmış duyguların hepsi bu sarsıntıyla dışarıya çıkar. Kişi, altüst olmuş bir hayatın enkazı içinden güçlenerek yeniden doğar, potansiyelini keşfeder ve dayanıklı bir bireye dönüşür.

Büyük bilim insanlarının, unutulmaz yazarların ve güçlü liderlerin çoğunlukla kaosun hâkim olduğu dönemlerde filizlendiği tarihi bir gerçekliktir. Kaygıyla iyileşmeyi, onunla

birlikte yol almayı öğrenen ruhlar, aslında kendi içlerindeki savaşı kazanmışlardır.

Nihayetinde insan şunu idrak eder: Kaos bir son değil, bir eşiktir. Her şeyin dağıldığı o an, aslında insanın özüne en çok yaklaştığı andır. Kaygı, kaçılması gereken bir düşman değil; insanı uykusundan uyandıran sert ve gerçek bir sestir. Umut ise bu gürültünün içinde kaybolmamayı seçme iradesidir.

İnsan, en çok hiçbir şeye tutunamadığında kendi varlığının ağırlığını hatırlar. İşte o an, dış dünyadaki fırtına ne kadar şiddetli olursa olsun iç dünyasında sarsılmaz bir düzen kurmayı başarır. Gerçek güç tam bu noktada doğar: Gürültünün ortasında kendi sesini duyabilen ve karanlığın içinde kendi yönünü tayin edebilen insanı, artık hiçbir kaos yıkamaz! ●

Meral Bayar SAATÇİ

1999 yılında Kerkük'te doğdu. Ondokuz Mayıs Üniversitesi Makine Mühendisliği yüksek lisans mezunudur.

Gayri Yok

NUHA RESUL KURECİ

Bazı demler vardır, tesellisi geçici olmasında-
dır. Hep geçer, biter, unutulur gider diye
yaşanır. Bazı demler vardır artık geniş zamana
yerleşmiş, o zamanın bir parçası olmuştur. Onu
zamandan kopardığınızda yerini bir boşluğa bı-
rakır. Öyle mesken tutmuştur zamanı kendine.
Bizler, başka bir hayat bilmeyen yolun yolcu-
larız. Geniş zamanımızın akışını bozan o demi
değiştirebilmek için başka anlardan, başka
mekânın devirlerinden geçmemiz gerekiyor.
Belki böylece farklı yollardan geçmiş olur, farklı
yollara rastlayabiliriz.

Bu yolun şanıdır dediğimiz kaygılarımız,
hâlâ olduğu yerin düzenini bozuyor ve bizi ra-
hatsız ediyorsa orada bir yol daha vardır: Çetin.
Bahse konu anda soruların artması, itirazların
çoğalması, arayışın derinleşmesi; hepsi umu-
dun başka bir dilde konuşmasıdır. Çünkü kaygı,
eğer tamamen umutsuzluk olsaydı, yerini sessiz
bir kabullenişe bırakırdı. Fakat insanlar konu-
şmaya, düşünmeye devam ediyor ve hâlâ bir yol
arıyorsa bu, umudun henüz tükenmediğini gös-
terir. Hayatla insan arasındaki o görünmez bağ,
ancak bu kaygının içinden doğan umutla yeni-

den güçlenir. Belki de en gerçek dönüşüm, tam da bu ortak kaygının içinde filizlenen o dirençli umutta saklıdır. Hatta o kaygı dediğimiz yol, bizi umuda bile götürüyor olabilir.

Öte yandan adaletin sarsıldığına dair hisler, yarının bugünden daha ağır olabileceği düşüncesi, insanın omuzlarına görünmez bir yük bindirir ya. İşte bu durumda kaygı, bireysel olmaktan çıkar; sokakta, sözde, suskunlukta dolaşan ortak bir duyguya dönüşür. İnsanlar birbirine bakarken aynı soruyu sorar, "Böyle mi devam edecek?". Tam da bu noktada, kaygının kendisi bir işaret verir; hâlâ önemseyen, hâlâ daha iyisini isteyen bir toplumda zuhûr ettiğinin farkına varır.

Bugün demlerimiz her zamankinden daha konuşkan. Sorular çoğaldı, teselliler sıra-

danlaştı. Başka yolların ihtimalini düşündük; uzak zamanların, uzak diyarların sesine kulak verdik. Kim dost, kim düşman... Kim yoldaş, kim yabancı...

Ve nihayet insan, bütün bu arayışların sonunda, kendi içinin tenha eşliğine varır. Kalabalıkların ortasında bile bir gurbet duygusu çöker üzerine. Anlar ki, kimi zaman en sahici yoldaş, içinden yükselen o derin sızıdır. Herkes çekildiğinde, sözler sustuğunda, geriye kalan yalnızca kendi nefesi ve kalbinin yanıkısıdır.

Tam da o vakit insan, eksilişini kabullenerek yönünü tayin eder: Ne tam bir sığınak kalmıştır dünyada ne de tutunacak bir el. Gurbetin içinde, kimsesizliğin ortasında, yoldaş ahi, sığınağı ise yalnızca Allah'tır... ●

"Gâribim bî-kesim yoğdur enîsim âhdan ğayrı
Penâhım dest-gırım çalmadı Allâh'dan ğayrı"
Râmiz Abdullah Paşa

Nuha Resul KURECİ

2003 yılında Erbil'de doğmuştur. Selahaddin Üniversitesi Diller Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünden mezun olmuştur. Şu an Hacettepe Üniversitesi'nde Eski Türk Edebiyatı alanında yüksek lisans yapmaktadır.

「 şiiR 」

AHMET ORUÇOĞLU
KALDIRIMLARDA

Taçsız bir kraliçe gördüm kaldırımlarda
Korktu ruhum, bu tren durmaz burada
Savunur mu beyaz rengi kar saflığıyla
Oynar mı kefensiz duygularıyla
Sesli müzikler dinliyorum artık
27 dakika neymiş, 27 saat bile az
Notalarla vakit geçirmeye
Ad gününden kıymetli bu tarihte
Baharsız kalsan dahi papatya
Açman gerekir o mevsimde
Her şeyin istasyonu varsa
Sen son istasyonda kal benimle...

Ahmet ORUÇOĞLU

1998'de Tuzhumatu'nun Yengice kasabasında doğdu. Tikrit Üniversitesi Eğitim Fakültesi Fizik bölümünden mezun oldu. Erzincan Binali Yıldırım Üniversitesi'nde fizik dalında yüksek lisansını tamamlamıştır.

「 şiiR 」

ANSAR KAYACI

Asli TELAŞIM

Günler mi akıyor, uykularım mı azaldı?
 Nedir bu hengâme, bu telaş?
 Ben böyle kaygılara gelmezdim
 Denizin suyu mu çekildi, ben mi uzaklaştım?
 Bulutları mı kaybettim, karanlık mıyım?
 Sorsan yerim yurdum belli, gurbete mi düştüm?
 Nafile kurban giden bir gençlik var bedenimde
 Yazamaz mıyım tekrar, sıfırdan, en baştan?
 Kalır, gitmez bu yorgunluk; asude olamam
 Zannımca sınıdım, sınıdığım yerden vuruldum.
 Penceresi açık bir evin kapısına zincir vurdum.
 Âlem mi saydam, ben mi karmaşığım?

Aklım yenik düşer gecenin تنها sisine,
 Gönlüm de talip bir şafak terk edişine.
 Bu kent mi harap, ben mi divâne?
 Sağır sultanlar, kör abdallar var yolda
 Ben mi sağırım, işitenler mi âmâ?

Nedir bu telaş, bu hengâme?
 Ben böyle kaygılara gelmezdim.

Ansar KAYACI

1995 yılında Kerkük'te doğdu.
 Kuzey Teknik Üniversitesi Yakıt
 ve Enerji Mühendisliği bölümü
 mezunudur. Şu anda sunucu ve
 radyocudur.

「 şiiR 」

DANYA DAĞISTANLI
YALANCI BAHAR

Sen...
Gözlerin
mavi yosun gibi bir sessizlik
dokunduğun yerde
başlar bahar.

Ben...
Her baharın içinde
gizli bir son ararım.

Işığın...
Gecedden mi gelir,
içimde büyüyen
ince kaygıdan mı?

Sen gelince...
Kurumuş toprak
unutulmuş bir cenneti anımsar.

Ben...
Geçeceğini bilen
bir mevsimim.

Sen...
Yağmurla gelen ince bir düştür
gülüşün,
çiçeklerden kırılğan.

Ben...
Her güzelliğın ardında
saklanan veda.

Sevmek...
Biraz kaygı
kollarım seni sararken
korkan bir çocuk.
Sen...
koca bir çınarsın
gönümde.
Ben,
fırtınaya yaslanmış
bir deniz.

Sen...
Vatan toprağı misali
değerli,
sıcak,
eksilmez,
Kimselere vermem.

Sen...
Gün sonunda kalan
en güzel hatıra.
Ve ben,
sessizce titreyen
kaygı.

Gidersen
mevsim biter,
kalırsan
kıyamet kopar içimde...

Danya DAĞİSTANLI

2004 yılında Kerkük'te doğdu.
Kerkük Üniversitesi Tıp Fakültesi
4 sınıf öğrencisidir. Sosyal aktivite
organizasyonu ile ilgilenmektedir.

「 şiiR 」

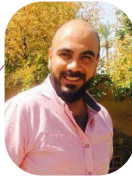
ERGİN TÜRK MENOĞLU
SON HIRILTI

Her gece karanlık,
Lambalar açık
Seni göremiyorum
Simsiyah bir kıtada
Ellerim buz,
Yüreğim titrek
Üşümüyorum.

Her dumanımda sen varsın,
Güneşin batışı sen...
Duvarlara çarptığım sokaklar,
Taşlar, kapılar ismini ezberledi.

İnanma, sakın!
Bir canım bende,
Çok canım sende...
Bir yönüm,
Çok yönümü özleyiyor.
Göğsümdeki son hırıltı
Çıkmadan!
Gelemez misin?
Korkuyorum.
Kâbusumdan uyandıramaz mısın?

Ergin TÜRK MENOĞLU

1990 yılında Kifri ilçesinde doğdu. Süleymaniye Üniversitesi Kelar Temel Eğitim Fakültesi Beden Eğitimi Bölümünden mezun oldu. 2015 yılında Mısır Cumhuriyeti İskenderiye Üniversitesi Beden Eğitimi Fak. yüksek lisans eğitimini bitirdi.

「 şiiR 」

ESEN KUTUP

NEŞE

Bir sabah çıktım sokağa
 Ceplerimde bozuk paralar
 Aklımda gereksiz, güzel bir şarkı
 Güneş
 Öyle ciddi falan değil bugün
 Göz kırıyor bana
 Simit aldım köşeden
 Martıarla paylaştım
 Onlar daha açtı
 Ben daha mutluydum
 Bir çocuk geçti yanımdan
 Gülüşü cebime düştü
 Sakladım, lazım olur diye
 Otobüse bindim sonra
 Kimse tanımıyor kimseyi,
 Herkes biraz tanıdık gibi
 “İyi ki yaşıyorum” hâli maskeleri
 İndim bir durak sonra
 Hiç gerek yokken
 Ayaklarımın da fikri olsun
 Bir kedi süründü bacağıma
 Ona bir isim koydum
 Aldırmadı hiç, anlaştık
 Akşam oldu nihayet
 İçimde sabah kaldı biraz...

Esen KUTUP

2001 yılında Kerkük'te doğdu. Hâlen Kerkük Üniversitesi Veterinerlik Bölümü 5. Sınıf öğrencisidir.

「 şiiR 」

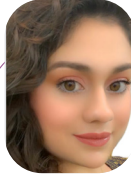
HANIN AHMET PAMUK
NOKTALI ÇAĞRIŞ

Kör müsün, görmez misin?
Yoksa hiç bakmaz mısın?
İçimdeki ateşe
Su olup akmaz mısın?

Kör müsün, görmez misin?
Yoksa hiç bakmaz mısın?
Gökler düştü yerlere,
Bir elle çekmez misin?

Kör müsün görmez misin?
Yoksa hiç bakmaz mısın?
Sis bulvarı bu şehir,
Bir yol göstermez misin!

Hanin Ahmet PAMUK

2002 yılında Kerkük'te doğdu.
Kerkük Üniversitesi Tıp Fakültesi
6. sınıf öğrencisidir. Müzikle
ilgilenmektedir.

「 şiiR 」

KARRAR HANÇERCI

AŞK SENFONİLERİ

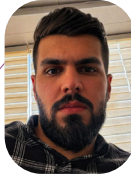

Geçti yorgun sayfaları çocukluğumun,
Geçti mahur aşk gürültüsü;
Güllü yazmalarında baharın...

Duruldu kelimelerim
Aşkla bakan gecekonduarda.
Ruhum,
Büyülü parmaklarında taşralı işçilerin...
Soysuzluk belirdi şairliğimde;
Kalakaldım
İsyan sehpalığında,
Ben, taşra ve çivit...

Kim bilebilir köylü hayallerimi?
Toprak renginde, sinematografik biraz...
Yasaklı kelimeler duyuyorum her gün,
Az sevmekten nasır tutmuş ellerim.

Gün doğmadan saklarım
Şehadet kokulu isyanımı.
Hiç sevmedim temmuz akşamlarını.
Krallar geçer sokaklarımdan,
Devletler yıkılır çilek kaygısından.
Bir umut düşer, yeşerir
Yemyeşil dumanlarında hayatın...
Sol, La, Si, Fa...
Elveda yazılır kitaba.

Karrar HANÇERCI

2001 yılında Kerkük'te doğdu.
Kerkük Üniversitesi Güzel Sanatlar
Enstitüsü Tasarım Bölümü mezunudur.
Öğretmenlik ve Türkmeneli TV'de
muhabirlik yapmaktadır.

「 şiiR 」

MARAL BAYATLI

KARABIBERE TAVSİYELER

Günlerden salı.
 Demlikte, yalnızlığın yedinci deminde bitki çayı...
 Ayna, tuhaf bir inatla, herkes gittikten sonra güzelliğimi söylüyor bana
 İçimde, yanlış mevsimde açmış bir gülün mahcubiyeti,
 Biraz geç kalmışlık, biraz yanlış yerde durmuşluk.
 Kalem Suresi'ni açıyorum,
 Ses, içimdeki dağınıklığı toparlar gibi...
 Susar mısın?
 Saatler usulca çözülüyor zamanın ipinden,
 Düşüncelerim darmadağın bir çekmece.
 Elimde, aşktan arta kalan bir yastık,
 Penceremdeki levha yine hatırlatıyor...
 "-im, -im, ..."
 Ait değilim diyorum ama yollar mutlulukta hep iyelik eklerine çıkıyor.
 Kırmızı ışıkların olduğu yöne çeviriyorum yüzümü,
 hafifçe gülümsüyorum
 belki de ilk kez,
 yapabildiklerim kadar olabildiğim için.
 Sökükler...
 içimde, hayatın görünmeyen yerlerinde.
 Kırmızı ampuller...
 yanıp sönen hatıralar misali.
 Susar mısın?
 Olur da bir gün, hikâyene küserse kalbin,
 acını anlatırken utançla eğilirse sesin,
 bil ki en keskin tatlar
 en küçük ayrıntılarda saklıdır
 Pul bibere iyi bak.

Maral BAYATLI

2003 yılında Kerkük'te doğdu.
 Hâlihazırda Kerkük Üniversitesi İnsani
 Bilimler Eğitim Fakültesi Türkçe
 Bölümü öğrencisidir.

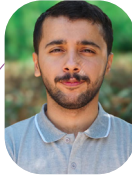

「 şiiR 」

MEHMET BEYATLI
PERVÂNE

Bazen bir tek söz,
 Yahut incellekle kurulmuş bir cümle,
 Ansızın hatırlatır
 O bahar durağını insanlığın.
 Hastane revaklarında ağır ağır yürürken
 Önceden yazmıştı kaderim
 Kalbimin bir an duracak gibi olup
 Yeniden dirilmesini...
 Uzaktan selamlardı beni bir tebessüm,
 Aklım zaten oradaydı, bilinmişti yolum.
 Görür görmez gözlerim ışırdı;
 Nazın, edân, yürüyüşün...
 Bir pervâne misali
 Dalardım o latif tesire
 Ve anlardım
 Ömrümü bahtiyar edişini...

Mehmet BEYATLI

2002 yılında Kerkük'te doğdu.
 Hâlen Kerkük Üniversitesi Tıp
 Fakültesi 6. sınıf öğrencisidir.

「 DENEME 」

Aslı KÜZECİOĞLU Gölgesiz Gürültüler

Hiç rüzgârın gölgesi olabileceğini düşününüz mü? Gölge, sadece ışığın çarptığı nesnelerin yere düşen parçaları mıdır? Seslerin de gölgesi olamaz mı? Elbette olur! Rüzgârın gölgesi vardır; o, değdiği dalların yerde sergilediği dans gösterisidir. Dalların müziği rüzgârdır; ba-

zen derin duygularla ince ince sallanarak kalbin fısıltıları gibi süzülür, bazen de kırık ritimlere kapılarak çığlık atarcasına çarpışa çarpışa sallanır. Bütün bunlar, bir sahne ışığı eşliğinde yere yayılan gölgenin temsili- dir. Peki ya gölgesiz gürültüler?

Etrafınıza bir bakın, ışığın düştüğü her yer görüş alanınızdır ve her şeyin bir gölgesi vardır. Oturduğunuz sandalyenin, kahve içtiğiniz fincanın, elinizdeki kalemin... Hepsi kendi gürültüsü içinde gölgelenmiştir. Bir de ruhumuzu alıp götüreren düşüncelerimiz var; hani şu kafamızın içinde kopan fırtınanın, gözlerimize yansıyan boranlarının uğultusu... Gerçek olan lakin somut olmayan hiçbir şeyin gölgesi yoktur. Yaşamımıza işleyen o iç sesimiz, uzakları kucaklayan fikriyatımız... Hepsi gölgesizdir.

Düşüncelerimizi ablukaya alan iç sesi-miz öyle büyük çığlıklar atar ki en görkemli manzaralara karşı bile düz duvara bakıyormuşçasına ifadesiz kalırız. Gözlerimizde beliren sis bulutu, aklımıza âdeta kilit vurur. Biz, bütün bu fırtınaları

kulaklarımıza doldururuz saniyeler içinde. Büyük kasırgalar ve devasa girdaplar eşliğinde uzaklaşırsınız oturduğumuz sandalyeden. Bu buhranın kargaşası ne denli büyürse büyüsün, bir damla suyun düşürdüğü gölge kadar bile yer kaplamaz; fakat ardında bıraktığı bilanço, bir çığ gibi ağır ve yıkıcıdır.

Sonra bir an gözlerimizi kırparız, renkler birer birer düşer önümüze. Kulaklarımız rüzgâra yeniden teslim olur. Dışarıda hiçbir şey değişmemiştir; sandalye yerindedir, fincan soğumuştur. Oysa biz, içimizde kopan o çığın altında kalmışızdır. Ve bunu kimse fark etmez. Belki de en ürpertici kısmı budur: İçimizde kopan onca gürültüye rağmen dışarıdan bakıldığında hâlâ sessiz görünürüz. Çünkü bazı çığlıkların gölgesi yoktur. ●

Aslı Küzecioğlu

2000 yılında dünyaya geldi. Gazeteci, radyocu ve sunucudur; mesleğini Erbil ile Kerkük'teki çeşitli Türkmen kurumlarında sürdürmektedir.

「DENEME」

Hasan YAZAROĞLU

Sessiz Bir Direniş

İnsanın içinde, kimsenin fark etmediği bir direnç başlar bazen. Ne sesi vardır ne de tanığı... Ama en ağır yorgunluk da orada birikir. Kalabalıkların ortasında, kimseye belli etmeden geri çekildiğin o

iç mekânda, söylenmeyenler, söylenmek istenmeyenler üst üste yığılır. Ve bir süre sonra insan, kendini haykırarak değil; susarak korumayı öğrenir.

Garip bir çelişkidir bu, insan en çok kalabalıkların içinde kaybolur. Etrafında hayat akmaya devam eder, sesler, yüzler, telaşlar... Yine de insanın içinde bir yer, bütün bu akıştan kopup kendi sessizliğine sığınır. Orası daha yavaştır, daha derin... Ve belki de insan, kendine en çok orada rastlar.

Fakat bu karşılaşma kolay değildir. Çünkü insan kendine döndüğünde, hiçbir şeyi eğip bükemez. Anlaşılmadığı anlar, yarım kalmış cümleler, kendini anlatırken tükenen tarafları bir bir görünür hâle gelir. Bu yorgunluk bir anda çökmez, zamanla birikir. Bir noktadan sonra insan, konuşmaktan çok susmayı tercih eder.

Bu suskunluk bir kırgınlığın sonucu değildir aslında. Daha çok bir fark edıştır. Her sözün her yerde karşılık bulmadığını, her insanın aynı derinlikte duymadığını anlamaktır. İnsan, kendini koruyabilmek için geri çekilmeyi öğrenir. Ne yazık ki bazı duygular, yanlış yerde anlamını yitirir.

Tam da burada bir dönüşüm başlar.

İnsan artık kalmak için değil, kendini kaybetmemek için mesafe koyar. Bu bir vazgeçiş değil, kendine karşı dürüst olmaktır. Sonuçta herkes aynı yolu yürümek için gelmez hayata. Bazıları yalnızca bir şey öğretir ve gider. Bunu kabul edebilmek, geçmişi bırakmanın ilk adımıdır.

Geçmişe tutunmak hafifletmez, aksine insanı olduğu yerde sabitler. Değişmeyi tekrar tekrar düşünmek, yükü büyütmeekten başka bir işe yaramaz. Oysa anlamlandırmak... insanı ileriye taşıyan asıl şeydir. Hataları görmek, ders çıkarmak ve kendine karşı adil olmak; insanın kendine yapabileceği en büyük yatırımdır. Söz konusu farkındalıkla birlikte yalnızlık da başka bir anlam kazanır. Artık bir eksiklik değil, bir alan hâline gelir. Kalabalık her zaman aitlik sunmadığı için insan, kalabalıklar içinde kaybolmak yerine kendi içinde kalabilmeyi öğrenir. Bazen en derin yalnızlığını en çok kalabalıkların ortasında hisseder. Ve bu farkındalık sadeleştirir insanı.

Artık hayatınıza herkes dâhil olamaz. Zira gereksiz kalabalık insanı büyütmez, aksine kendinden uzaklaştırır. Oysa hayat beklemez. Akıp gider. İnsan ya bu akışa uyum sağlar ya da geride kalır. Bu yüzden bir gerçek belirir: Geçmiş geri gelmez. Fakat bugünü kaçırmak, yarını da eksiltir.

İşte bu noktada yön değişir.

İnsan artık sadece hatırlayan değil, anlayan olur. Sadece hisseden değil, çözümleyen... Sadece bekleyen değil, harekete geçen... Nitekim hayat kendiliğinden şekillenmez. İnsan kendi yolunu kurmak zorundadır.

Bu yol sabır ister.

Yorar, zorlar, bazen insanı tek başına bırakır. Ama bir hakikat de kendini gösterir: Herkes seninle aynı yolu yürümez. Bu yüzden insan, yalnız yürümeyi de öğrenir. Öyle ya yalnızlık her zaman eksiklik değildir, bazen insanın kendini en açık gördüğü yerdir. Ve insan, kendini gördükçe değişir. Artık başkası gibi yaşamaz. Kendinden vazgeçmez.

Tam burada daha derin bir farkındalık doğar: Mesele yalnızca bireysel değildir. İnsan düşünmeden yaşamaya başladığında, yalnızca kendini değil geleceği de kaybeder. Cehalet, bilmemek değil sorgulamamaktır. Sorgulamayan insan ise kendine ait olmayan bir hayatın içinde bulur kendini.

Bu yüzden değişim bireyde başlar. İnsan düşünür, sorgular, kendini geliştirir. Ve belki de en zor soruyu kendine yöneltir: "Ya yanıyorsam?"

İlerleme tam da burada başlar. Zamanla insan şunu açıkça görür: Hayat, yalnızca geleceğe hazırlanarak yaşanacak bir süreç değildir. Sürekli yarını düşünmek, insanı bugünden koparır; sürekli beklemek ise henüz yaşanmamış bir hayatın yükünü erkenden omuzlarınıza bindirir. Oysa asıl güç, içinde bulunulan anı yaşayabilmekte saklıdır. **Neticede yaşanmamış bir bugünün üzerine kurulan hiçbir yarın sağlam değildir.**

İnsanın asıl yanılgısı, hayatı hep bir sonraki döneme ertelemesidir. "Biraz daha zaman geçsin", "şartlar düzelsin", "zihnim toparlansın" diye beklerken, aslında yaşamaya gereken günlerin içinden sessizce geçip gider. Oysa hiçbir zaman tamamen hazır olunmaz. İnsan bazen eksikleriyle, yorgunluğuyla, içindeki yarım kalmış cümlelerle de yola devam etmek zorundadır. Çünkü hayat, yalnızca güçlü olduğumuz anlarda değil, en çok da kendimizi toparlamaya çalıştığımız zamanlarda akıp gider.

Bu yüzden anı yaşamak, gelişigüzel bir savrulmuş değildir. Tam tersine, insanın kendi varlığını bugünün içinde ciddiye almasıdır. Bir çayın buharında, kısa bir yürüyüşte, dost bir sesin sıcaklığında, sabahın ilk ışığında ya da insanın kendiyi baş başa kaldığı bir sessizlikte hayatın hâlâ devam ettiğini fark etmesidir. Bazen büyük dönüşümler, büyük kararlarla değil; insanın küçük anlara yeniden temas etmesiyle başlar.

Fakat anın içinde kalmak, geleceği unutmak anlamına da gelmez. İnsan hem bugünü yaşayacak kadar uyanık hem de yarını kuracak kadar sorumlu olmalıdır. Hayallerin peşinden gitmek, yalnızca uzak bir hedefe bakmak değildir; her gün o hedefe biraz daha yaklaşacak bir irade gösterebilmektir. Sabır burada anlam kazanır. Yoran bir bekleyiş olmaktan çıkar, insanı olgunlaştıran bir emeğe dönüşür.

Belki de insanın sessiz direnişini tam olarak burada saklıdır: Geçmişin yükünü sırtında taşırken bile bugünün hakkını verebilmekte, belirsiz bir geleceğe rağmen kendi yolunu kurmaktan vazgeçmemekte... İnsan ya kendi içindeki dağınıklığı toparlayıp yürümeyi öğrenir ya da başkalarının telaşında kendi sesini kaybeder.

Bu yüzden insan, iki şeyi aynı anda öğrenmek zorundadır: Anın içinde kalabilmeyi ve o anın içinde kendi yolunu inşa etmeyi.

Ne geçmişe saplanıp kalmak bir çözüm getirir ne de geleceği beklemek... Asıl olan, insanın kendi sorumluluğunu alarak ilerlemesidir. Çünkü hayat kimse için durmaz, kimseyi beklemez. İnsan ya kendi yönünü çizer ya da başkalarının çizdiği yollarda kendini yavaş yavaş kaybeder.

Ve belki de en acı gerçek şudur: İnsan çoğu zaman kaybettiğinin yol değil, kendisi olduğunu çok geç anlar. ●

Hasan YAZAROĞLU

Kerküklü olup üniversite eğitimini Türkiye'nin başkenti Ankara'da Gazi Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümünde tamamlamıştır.

「 DENEME 」

Nura Kenan MUSTAFA

Görmeyi Seçtiğimiz Dünya

Hayata pencerenin farklı yerlerinden bakmak, bakabilmek... Belki de insanın kendine verebileceği en büyük hediyedir bu. Çoğu zaman hayatın karmaşasında pencerenin nerede durduğuna takılırız; oysa asıl mesele, o camın arkasından süzülen dünyayı nasıl bir niyetle izlediğimizdir.

Bir Ramazan sabahının dingin, ilk saatleriydi. Şehrin gürültüsü henüz uyanmamış, dünya sessizliğe bürünmüşken kaldığım yurdun mescidinde namazımı kılıp bir köşeye çekildim. O an, dışarıdaki sükûnet içerideki seslerin duyulmasına vesile oldu. Fark ettim ki hepimiz farklı dönemlerden,

farklı eşiklerden geçiyoruz. Kimimizin ruhuna saf sevgiyle dokunan insanlar uğramış, kimimizin yoluna ise bitmek bilmeyen aksilikler taş koymuş.

Asıl döngü, tam da bu zıtlıkların kalbinde gizli. Hayat, tek bir tondan ibaret olmayan dev bir senfoni gibi. Düştüğümüz en büyük yanılgı ise kötü giden bir mevsimin hiç bitmeyeceğini, ayazın ebedi kalacağını sanmak. Oysa kışın sert soğuğu, baharın çiçek açması için yapılan gizli bir hazırlıktır. Her gidişin bir gelişi, her kaybın henüz adı konulmamış bir kazancı vardır.

Zihnimize bir daha silinmemek üzere şu inancı kazımalıyız: Hiç beklenmedik anlarda, kaybedilenlerin yerine daha iyileri elbet gelecektir. Bu sarsılmaz inanç, insanın önündeki sis perdesini dağıtan en güçlü ışıktır. İnsan bazen kendine sorarken buluyor: "Yaşamak gerçekten bu kadar güzel miydi, yoksa ben mi görmeyi reddediyordum?" Yaşamının hakkını vermek, aslında hak ettiğin gibi yaşamaya cesaret etmekle başlıyor.

Geçtiğimiz günlerde pencereden aşağıya bakarken tam da bu hislerle dur-

dum. Derin bir nefes aldım, yüzüme çarpan rüzgârın o anki serinliğinin ne kadar kıymetli olduğunu ilk kez bu kadar net hissettim. Her şeyin ne kadar geçici olduğunu ve bir gün bu dünyadan göçüp gideceğimiz gerçeğini bilmek, hüznün yerine garip bir özgürlük hissi verdi. Hiç değişmez dediğimiz her şey bir anda başkalaşabiliyor, geçmez dediğimiz yaralar kabuk bağlayabiliyor.

Sonunda bu hayatta hiçbir şeyin kendinizden daha değerli olmadığını anlıyorsunuz. Adım atacaksanız kendi yolunuz için, bir yere gidecekseniz kendi keşfiniz için gitmelisiniz. Kendi değerini bilmek, geç de olsa öğrenilen en kıymetli dersmiş. Artık her şeyin farkına varmak, sadece "an"da kalmanın güzelliğiyle mümkün oluyormuş.

Hayatın güzelliklerini fark etmenin en basit yolu, derin bir nefes alıp elinizdekilere ve hatta elinizde olmayanlara tevekkülle bakabilmekmiş. Kısacası; baktığınız her pencere size hemen bir gül bahçesi sunmayabilir. Ama o pencerenin önünde nasıl durduğunuz ve neyi görmeyi seçtiğiniz, sizin hikâyenizi belirleyen asıl meseledir. ●

Nura Kenan MUSTAFA

2002 yılında Kerkük'te doğmuştur. Kerkük Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı mezunudur. Şu an Çukurova Üniversitesi'nde yüksek lisans eğitimi görmektedir.

「DENEME」

Nuray KAYACI Kelebeğin Ömrü

Belki de birçok hatayı hayat kısa diyenlere aldanarak yaptık. Hayatın kısa ve yahut uzun olduğunu belirleyen zaman dilimi değil yaşanmışlıklardır. Kelebeklerin

ömrü bir gündür mesela. Dolu dolu yaşamış bir güne kısacık hayat diyebilir miyiz? Diyebiliyorsak eğer kelebeklere ne büyük haksızlık...

Yaptığımız hatalar bir başkasının sınırlarına ve yaşamına nasıl yansır? Bu sorunun cevabı adaletsizlik olabilir mi? Bu durumun farkında olan iyi niyetini kaybetmemiş insanlar için hayat biraz daha zor değil midir? Çünkü iyi niyetli insanlar başkalarını kırmamak, haksız duruma düşürmemek veya üzmemek için bütün eylem ve söylemlerini denetleme çabasında olurlar. Onlar için hayat biraz da kelebeğin ömrü gibidir. Yarın hiç olmayacakmışçasına yastığa kafalarını rahat koymak isterler. Öyleyse hayatın tadını alabiliyor mudur bu insanlar? Belki de kelebeğe sormak lazım. Yok yok! Sormak değil bakmak lazım.

Haydi, kendimize bir iyilik yapalım ve bir günümüzü bir kelebeği izleyerek geçirelim. Onların çiçeklerin canlarını acıtmamak istercesine nazik kanat çırpışları hayran olunası değil midir? Keşke bunu her insan hayatında bir kez olsun yapabilse. Bir gününü kelebeğin ömrünü izlemeye ayırabilse ve minicik bir canlının hayat felsefesini hissedebilse...

Kelebeklerin desenlerle kaplı dört kanadına sığdırdıkları bir ömürlük iyiliği, güzel yaşamı ve nahifliği insanın dört odacıklı kalbine sığdıramaması ne acı... ●

Nuray KAYACI

2002 yılında Kerkük'te doğmuştur. Kerkük Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı mezunudur. Şu an Çukurova Üniversitesi'nde yüksek lisans eğitimi görmektedir.

NOTLARIM

A series of horizontal dotted lines for writing, spanning the width of the page. The lines are evenly spaced and extend across most of the page's width, leaving a margin on the left and right sides.

A series of horizontal dotted lines for handwriting practice, spanning the width of the page.

Handwritten text in a cursive script, rendered in a light gray color, spanning across the middle of the page. The text is mostly illegible due to its light color and overlapping nature.

Kökler

Her kelime bir kökten doğar. Her cümle, görünmeyen bir geçmişin izini taşır.

Kökler, işte tam da bu izlerin peşine düşmek için var. Çünkü inanıyoruz ki bir dil, sadece kelimelerden ibaret değildir. Bir dil, aynı zamanda bir milletin hafızası, bir coğrafyanın sesi ve bir insanın iç dünyasıdır. Yazılan her metin, görünmeyen bir kökün toprağa tutunmasıdır aslında. Ve o kökler derinleştikçe, söz de anlamını bulur...

Bu sayfalar arasında gezerken yalnızca şiirlerle, hikâyelerle ya da denemelerle karşılaşmayacaksınız. Aynı zamanda bir arayışa, bir dirence ve bir hatıratana tanıklık edeceksiniz. Çünkü Kökler, geçmiş ile bugün arasında kurulan bir köprü; suskunluk ile çığlık arasında açılan bir kapıdır.

Her kalem, kendi yolculuğuna uğurlanırken aslında ortak bir hafızaya katkı sunar. Bu dergi, o hafızanın bir parçası olmayı; unutulmaması gerekenleri kelimeler aracılığıyla hatırlatmayı amaçlar. Bazen bir şiirde saklı bir sızı, bazen bir hikâyede canlanan bir umut, bazen de bir cümlede yankılanan sessizlik... Hepsi aynı kökten beslenir.

Kökler, bu yüzden bir dergi olmanın ötesinde; bir duruş, bir arayış ve bir hatırlama biçimidir. Çünkü biz Kökler Ailesi olarak biliyoruz: Kelimeler kök saldıkça bir millet ayakta kalır...

